

תפ"ח 26580/05/15 - מדינת ישראל נגד בני קוסטה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 26580-05-15 מדינת ישראל נ' קוסטה
לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר
כב' השופטת יעל רז-לוי כב' השופט שלמה פרידלנדר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עוה"ד רחל אלמקייס ועינת בלנרו מפמ"ד (פלילי)
המאשימה

נגד
בני קוסטה
ע"י עו"ד טל ליטן
הנאשם

הכרעת דין

מותר לפרסם את הכרעת הדין ללא כל אזכור של שם המתלוננת ובני משפחתה, מקום מגוריה, מקום עבודתה וכל פרט אחר העלול לזהותה.

השופט שלמה פרידלנדר:

כתב האישום

1. בכתב האישום מתואר אירוע אחד, שבמסגרתו תקף הנאשם וניסה לאנוס את המתלוננת בדירתה, ללא הסכמתה וחרף מחאתה והתנגדותה המפורשת (להלן: "האירוע"). בשל מעשים אלה מיוחסות בכתב האישום לנאשם עבירה של ניסיון לאינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 345(ב)(3), 345(א)(1) ו-25 **בחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 348(ב), 345(ב)(3) ו-345(א)(1) **בחוק העונשין**.

2. לפי כתב האישום, בין הנאשם והמתלוננת היו קשרי חברות, והנאשם ביקר בביתה של המתלוננת מספר חודשים לפני האירוע. בהמשך, ניסה ליצור קשר טלפוני עם המתלוננת, אולם היא סירבה ודחתה אותו. ביום 7.5.2015, בשעה 1:00 בלילה, התקשרה המתלוננת לנאשם בתגובה להודעות רבות ששלח לה, ונעתרה להצעתו להצטרף ל"על האש" עם חבריו. בעקבות כך, הנאשם יצא לכיוון דירת המתלוננת. המתלוננת, שהתקלחה אולם לא הספיקה להתלבש, פתחה לנאשם את דלת הדירה כשהיא לבושה בחלוק בלבד, בסברה כי אחד השכנים הוא הדופק בדלת.

3. מיד עם כניסתו של הנאשם לדירה, הוא אחז במתלוננת, נישק אותה בחוזקה על פיה ודחף אותה לאחור עד אשר ראשה התנגש בברז המטבח. המתלוננת הדפה מעליה את הנאשם, שאלה אותו מדוע הוא עושה זאת ואמרה כי מעשיו אינם רצויים לה. בתגובה, התרחק הנאשם וכנס לחדר המקלחת. שם, פשט את בגדיו ויצא כשלגופו תחתוניו בלבד, בטענה כי כך נוח לו יותר.
4. המתלוננת, בניסיון להסיח את דעתו של הנאשם ולהרגיעו, הציעה לו לשתות וויסקי. הנאשם נעתר להצעה, מזג לו ולמתלוננת וויסקי והשניים התיישבו לשתות. הנאשם שב ומילא את הכוס עד אשר סיים חלק ניכר מהבקבוק.
5. הנאשם קם במפתיע מכיסאו, אחז בשיערה של המתלוננת ומשך באמצעותו את ראשה לאחור, נישק את המתלוננת על צווארה וגופה והכל תחת מחאתה, כשהיא מנסה להיאבק בו ולהתחמק ממנו. הנאשם המשיך במעשיו, החל לגעת בגופה של המתלוננת לרבות באיבר מינה, נישק אותה ובמקביל פשט את תחתוניו ונותר עירום.
6. המתלוננת אחזה בחלוקה, בניסיון למנוע מהנאשם לגעת באיבריה המוצנעים, והחלה לצעוק כי הנאשם מכאיב לה. הנאשם שחרר את המתלוננת מאחיזתו, אולם מיד אחר כך, בעודה יושבת עדיין על הכיסא, התנפל עליה וניסה לפסק את רגליה ולהחזיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת הדפה את הנאשם ודרשה במפורש כי יצא מדירתה, אולם הנאשם התעלם מהבקשה ונותר בדירה.
7. המתלוננת עברה לשבת על מיטתה שניצבה בסמוך (מדובר בדירת סטודיו). הנאשם התיישב לידה, הרים את חלוקה ונשך את ישבנה. המתלוננת שבה והדפה אותו, ביקשה בשנית שיעזוב את דירתה ואמרה כי אינה מעוניינת במעשיו.
8. הנאשם סרב והודיע למתלוננת כי הוא נשאר לישון.
9. המתלוננת התרחקה מהנאשם והתיישבה על כיסא, הנאשם שוב התקרב אליה וניסה לנשקה ובתגובה היא קמה מהכיסא, הדפה אותו, פתחה את הדלת דירתה ודרשה בצעקות שיצא. הנאשם סגר את הדלת ומשך אליו את המתלוננת תוך שהוא מנסה לפתוח את חלוקה ולהצמיד אותה לגופו. המתלוננת התרחקה ממנו שוב, התיישבה על הכיסא והנאשם שב ואחז בשערה והמשיך לנשקה תחת התנגדותה המפורשת ותוך שהיא מפצירה בו ומתחננת כי יעזוב את דירתה אולם ללא הועיל.
10. משהנאשם מאן לצאת, המתלוננת חיגה פעמיים למשטרה, פעם אחת חיגה וניתקה ובפעם השנייה החלה לשוחח עם המוקדנית ואז השאירה את השיחה פעילה מבלי לדבר ושהה ודרשה מהנאשם לצאת מהדירה. במקביל, זרקה את נעליו וחולצתו של הנאשם מחוץ לדירה.
11. הנאשם התיישב על המיטה, החל ללבוש את מכנסיו אך החל להקיא ונשכב על המיטה. המתלוננת שבה ודרשה ממנו לעזוב את הדירה, הוא לבש את מכנסיו והתקרב אל הדלת, אז הדפה אותו המתלוננת מחוץ לדירה והוא נשאר שם עד אשר הגיעו למקום שוטרים והם עצרו את הנאשם.
12. בשל מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות ושריטות על גופה וכן נקע בקרסולה הימני.

המענה לכתב האישום

13. במענה לכתב האישום [פרוטוקול מיום 21.6.15], הנאשם אישר שהייתה היכרות קודמת בינו לבין המתלוננת. הוא סיפר שנפגשו בביתה, וקיימו יחסי מין, מספר חודשים לפני האירוע; והודה שהתכתבו מספר פעמים, לרבות יום לפני האירוע. באותה התכתבות ביקש להיפגש עם המתלוננת, אך היא סירבה מכיוון שהייתה עסוקה בעבודתה. הנאשם אישר שביום האירוע התקשרה אליו המתלוננת והציעה להצטרף אליו ואל חבריו ל"על האש". בעקבות כך, הציע לאסוף אותה מדירתה ביחד עם חבר (שהיה בעל הרכב). משהחבר השתהה, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת במונית, כשעה לאחר השיחה. הנאשם אישר שעם הגעתו לדירה הקיש על הדלת, והמתלוננת פתחה כשלגופה חלוק בלבד.

14. משלב זה כופר הנאשם בעובדות כתב האישום. לטענתו, לאחר שהמתלוננת פתחה את הדלת היא הזמינה אותו להתיישב והשניים שוחחו והתנשקו. לפי גרסתו, הוא החל ללטף את גופה, אך ברגע שהמתלוננת הזיזה את ידו הוא הפסיק מיד. הוא כופר בכך שאחז בה והיא הדפה אותו.

15. הנאשם הודה שהוריד את בגדיו מיד עם כניסתו לדירה ובהמשך הוריד גם את תחתוניו. הוא כופר בכך שהמתלוננת ניסתה להרגיעו ולהסיח את דעתו. לגרסתו, לאחר שהתנשקו ובעת שהיה עירום הציעה לו המתלוננת לשתות וויסקי, כל אחד מהם מזג לעצמו ושניהם יחד שתו חלק ניכר מהבקבוק. הנאשם מודה שנישק את המתלוננת ואחז בשיערה תוך כדי וכן כי ליטף אותה על גבי החלוק. עם זאת, הוא כופר בכך שתקף את המתלוננת באופן כלשהו וכי המתלוננת נאבקה בו או הדפה אותו.

16. לגרסת הנאשם, בשלב כלשהו, לאחר ששתו יחד חלק ניכר מבקבוק הוויסקי, הוא נשכב על המיטה ונרדם. לאחר מכן המתלוננת נשכבה אף היא על המיטה והם התנשקו עד אשר המתלוננת החליטה לקום. היא ביקשה כי יעזוב את הדירה, אולם הוא ביקש שתתיר לו להישאר, שכן היה בגילופין ולא חש בטוב.

17. הנאשם מודה שהמתלוננת חייגה למשטרה, שוחחה עם המוקדנית וביקשה שייצא מביתה. לטענתו כיוון שהיה בגילופין, המתלוננת סייעה לו ללבוש את מכנסיו ולאתר את הטלפון הנייד שלו והוא יצא מביתה.

יריעת המחלוקת

18. יריעת המחלוקת בין הצדדים מצומצמת באופן יחסי. אין חולק כי בין הנאשם למתלוננת היכרות מוקדמת עוד מילדות, כאשר גרו בשכנות; כי הקשר הישיר ביניהם החל רק מספר חודשים עובר לאירוע, כאשר נפגשו במקרה; וכי לאחר מספר ימים נפגשו בדירת המתלוננת וקיימו יחסי מין. עוד אין חולק כי מאז אותו מפגש היה בין השניים קשר בעיקר באמצעות מסרונים, וכי לא נפגשו עד ליל האירוע. אז, התקשרה המתלוננת לנאשם והציעה לו להצטרף אליו ואל חבריו ל"על האש". כשעה לאחר מכן, הגיע הנאשם אל דירת המתלוננת, נקש בדלת והיא פתחה אותה, לבושה בחלוק.

19. מכאן ואילך גרסאות הצדדים חלוקות בכל הנוגע לליבת האירועים. לפי גרסת המתלוננת כל המגעים בעלי האופי המיני בינה לבין הנאשם, במשך כל הערב, נעשו בכפייה ותוך התנגדותה המפורשת. לפי גרסת הנאשם, הוא בילה עם המתלוננת ערב נעים, ומעט המגע האינטימי שהיה ביניהם במשכו נעשה בהסכמה (עד שהמתלוננת "התהפכה", בעקבות שיחה על גברים בוגדים, כפי שיפורט להלן).

עיקרי הראיות

20. המתלוננת סיפרה בעדותה [פרוטוקול מיום 15.11.15 ומיום 23.11.2015] כי במועד האירוע התגוררה לבדה בדירת סטודיו קטנה בבית דירות בעיר.
21. הוריו של הנאשם גרים בשכנות לאמה. אולם המתלוננת לא זכרה כיצד נוצר הקשר הישיר בינה לבין הנאשם, שאותו הגדירה כקשר לא מעמיק, אשר הסתכם במפגש יחיד שהוגדר על ידה כ"**סטוץ...חד פעמי**" [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 6]. באותו מפגש יחיד שקדם לאירוע, קיימו הנאשם והמתלוננת יחסי מין בהסכמה. אחריו, יצר הנאשם קשר עם המתלוננת, ניסה לשכנעה להיפגש עמו אולם היא סירבה.
22. בליל ל"ג בעומר, לאחר ששבה לביתה מבילוי, בשעה 01:00, החליטה המתלוננת להתקשר אל הנאשם כיוון שהרגישה "**לא נעים קצת**". על שדחתה את הצעותיו של הנאשם להיפגש [שם, עמ' 7]. בשיחה סיפר לה הנאשם שהוא במפגש עם חברים. היא הציעה להצטרף. הנאשם נעתר ואמר שיבקש מחברו לאסוף את המתלוננת. היא ביקשה שהנאשם יעדכן אותה ונכנסה להתקלח. מיד לאחר שיצאה מהמקלחת, בעודה לבושה בחלוק בלבד, שמעה נקישות בדלת. המתלוננת סברה כי מדובר באחד השכנים ופתחה את הדלת מבלי לשאול מי עומד מאחוריה. כיוון שמדובר בבניין שרוב דייריו הם סטודנטים, הרגילים לנקוש זה על דלתו של זה, היא לא חששה לפתוח למרות שהשעה הייתה 02:30 לפנות בוקר [שם, עמ' 7 ו-17]. עם זאת, מכיוון שלבשה חלוק בלבד, היא פתחה את הדלת באופן חלקי. הנאשם, שעמד בפתח, פתח את הדלת, תפס את שיערה ונישק אותה תוך שהמתלוננת נדחפת אל תוך הדירה, עד אשר ראשה פגע בברז במטבח והנאשם אמר לה "**את שלי**" [שם, עמ' 7]. המתלוננת, שלא ציפתה לבואו של הנאשם, סיפרה שהייתה "**בהלם**" [שם, עמ' 7]. היא הצליחה להדוף אותו, התיישבה על כיסא בפינת האוכל וניסתה לשמור על קור רוח וחזות רגועה, על אף שהייתה מבוהלת. הנאשם משך את שיערה והטה את ראשה כלפי מטה. היא צעקה כי הוא מכאיב לה ובתגובה הנאשם שחרר אותה, נכנס לשירותים, יצא כשרק תחתונים לגופו וטען כי כך נוח לו. המתלוננת אמרה לו "**שזה לא מקובל ולא מתאים**" [שם, עמ' 7]. במטרה להסיח את דעתו של הנאשם, ביקשה ממנו להביא בקבוק וויסקי מהמטבח. לדבריה, סברה שכך תוכל להרגיע את האווירה ובכך אולי לגרום לנאשם לעזוב את דירתה [שם, עמ' 7 ו-20].
23. הנאשם מזג וויסקי לשניהם. הם ישבו ליד השולחן במטבח, שתו ושוחחו על יחסים בין גברים ונשים. בשלב כלשהו הנאשם אמר משפט שהרתיע אותה, "**שגבר צריך לשבור לאישה את הפנים כדי שהיא תבין מי הגבר**" [שם, עמ' 7]. נושא השיחה היה גברים בוגדים, והמתלוננת סיפרה לנאשם על מכר שבוגד באשתו. כשנשאלה לפרש בחירת הנושא, בהתחשב במצב - הבהירה שהעדיפה לקיים כל שיחה עם הנאשם, על פני כך שישוב וינסה לתקוף אותה [שם, עמ' 21].
24. בעוד המתלוננת יושבת על הכיסא ליד המטבח ניסה הנאשם שוב לפתוח את חלוקה, לנשק אותה ולפסק את רגליה. היא, בתגובה, ניסתה לסגור חזרה את החלוק, להתרחק ממנו, לדחוף ולהדוף אותו לבקשו להפסיק ולעזוב את דירתה. בשלב הזה הבחינה המתלוננת כי הנאשם אינו לובש תחתונים [שם, עמ' 7-8]. היא הסבירה שלאורך כל האירוע ניסתה לפעול בקור רוח כדי לא להחמיר את המצב. פעולותיה לא היו מחושבות אלא אינסטינקטיות. בחקירתה הנגדית אישרה כי במשך הערב לא חשבה להתלבש [פרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 26].
25. במטרה להתרחק מהנאשם ככל הניתן, קמה המתלוננת מהכיסא והתיישבה על קצה מיטתה. הנאשם בא אחריה, הרים את החלק האחורי של החלוק ונשך אותה בישבנה. המתלוננת משכה חזרה את חלוקה והנאשם השכיב

אותה על המיטה, פיסק את רגליה, רכן מעליה וניסה להחדיר את איברו לאיבר מינה. במטרה להדוף אותו ממנה בעטה בו בחוזקה ודרשה בצעקות כי ייצא מדירתה [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8].

26. כשהנאשם סרב לצאת מהדירה, איימה המתלוננת להתקשר למשטרה. הנאשם גיחך למשמע האיום. המתלוננת, במטרה להראות שהיא מתכוונת לדבריה, חייגה למשטרה וניתקה. היא התיישבה על הכיסא במטבח והדליקה סיגריה. הנאשם ישב אף הוא על כיסא ונגע באיבר מינו [שם, עמ' 8]. בחקירתה הנגדית הבהירה שבשלב זה הנאשם ניסה לתקוף אותה שוב. היא הדפה אותו וקמה [פרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 28].

27. המתלוננת שבה ודרשה שהנאשם ייצא מהדירה ואמרה כי אם הוא לא ייצא - היא תצא. המתלוננת פתחה את הדלת, צעקה וניסתה לצאת מהדירה. הנאשם אחז בחלוקה, משך אותה פנימה ונעל את הדלת [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8].

28. המתלוננת התקשרה למשטרה בשנית והשאירה את הקו פתוח, כדי שמישהו נוסף ישמע אם יקרה לה משהו [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8]. נוכח חששה מהנאשם לא אמרה או ניסתה לרמוז למוקדנית על מה שהתרחש בדירה [פרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 30].

29. הנאשם הלך לכיוון השירותים, הקיא בדרך לשם, נכנס לשירותים, שם לבש את מכנסיו עד לגובה הברכיים, ואז נשכב על המיטה. המתלוננת המשיכה לדרוש שייצא מביתה. כשהנאשם סירב, אחזה המתלוננת את ידו, משכה אותה, פתחה את הדלת וזרקה את נעליו וחולצתו אל מחוץ לדלת הדירה. זמן מה לאחר מכן, הנאשם קם, הלך לכיוון הדלת ונעצר לחפש את מכשיר הטלפון הנייד שלו. המתלוננת חייגה אל המכשיר, איתרה אותו ונתנה אותו לנאשם. אז דחפה אותו אל מחוץ לדירה ונעלה את הדלת אחריו [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8]. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי, בהתאם להודעתה במשטרה, לאחר שמשכה את הנאשם בידו גם סייעה לו ללבוש את מכנסיו [פרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 31].

30. לאחר שהמתלוננת הוציאה את הנאשם מדירתה היא ישבה זמן מה ובכתה ללא הפסקה כיוון שפחדה. לאחר מכן קמה לשטוף את רצפת הדירה כדי להיפטר מריח הקיא. בסמוך לכך שמעה נקישות חזקות על הדלת. לאחר שהשוטרים הזדהו פתחה להם את הדלת וראתה להפתעתה את אמה, שהגיעה יחד עם השוטרים. אז, "אמא שלי שאלה מה קרה מה קרה. ברגעים הראשונים לא היה לי שום דיבור עם השוטרים, רק עם אמא. היא שאלה אותי מי זה שוכב מחוץ לדלת. אמרתי לה שזה הנאשם, שהוא ניסה לאנוס אותי" [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8-9].

31. כשהמתלוננת התלבשה לקראת יציאתה מהדירה לכיוון תחנת המשטרה, שמה לב לנפיחות בקרסול ובברך ובשריטות על ידה, אשר נגרמו לה כתוצאה ממאבקה עם הנאשם.

32. מאז האירוע המתלוננת מתקשה לישון וחשה חרדה כאשר היא שומעת את שמו של הנאשם, רואה מישהו שדומה לו או שומעת שם הדומה לשמו. מאז האירוע אף לא שבה לדירתה ונותרה לגור עם אמה [שם, עמ' 9].

33. בחקירתה הנגדית [פרוטוקול מיום 15.11.15 ומיום 23.11.15 עמ' 10-31], המתלוננת אישרה שהזמינה את הנאשם אליה במפגש הראשון (לפני האירוע), אשר במהלכו קיימו יחסי מין ושתו כבקבוק של וודקה. מאז, ניסתה להתחמק ממפגש עם הנאשם כיוון שלא הייתה מעוניינת בחידוש הקשר. עם זאת, מעולם לא ביקשה ממנו באופן

מפורש שיפסיק להתקשר אליה [שם, עמ' 13-10].

34. לאחר שהמתלוננת עומתה עם צילום מסך הפלאפון שלה [ת/9], בו רואים כי שלחה לנאשם סימן שאלה בשעה 00:30 - היא הבהירה שלא ניתן לדעת מה קדם לסימן השאלה הזה, שכן שתי ההודעות הקודמות נמחקו בטעות והיא אינה זוכרת את תוכן. המתלוננת לא רצתה להפסיק לחלוטין את הקשר עם הנאשם ולכן השיבה להודעות ששלח אף בשעות הלילה. עם זאת, רצתה להפסיק את הקשר המיני איתו, ולפיכך עמדה על סירובה להיפגש עם הנאשם בערב שקדם לאירוע [התכתבות מיום 5.5.2015, ת/9; שם, עמ' 15-13].

35. מכיוון שאותו ערב היה ליל ל"ג בעומר, ומתוך מחשבה שכולם מבליים במדורות - המתלוננת הרגישה בנוח להתקשר אל הנאשם בשעה 1:30 לפנות בוקר [שם, עמ' 15].

36. לגבי התנהלותה במשך האירוע המתלוננת הבהירה כי הפחד וההבנה שהיא נמצאת בסכנה התפתחו אצלה רק בהדרגה, משום שלא ציפתה שאדם אותו היא מכירה יעשה "דברים כאלה" [שם, עמ' 20].

37. רס"ר יניב חן, החוקר שניהל את החקירה וחקר את הנאשם והמתלוננת (להלן: "החוקר"), תיאר בעדותו [פרוטוקול מיום 22.12.15] את מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע, בייחוד עובר לכניסתה לחדר העימות: **"אנחנו מדברים על בעיקר בכי, אני זוכר שגם היו מקטעים שהיא רעדה, סוג של שיתוק ואני מנסה לדרבן אותה ללכת והיא נשארת תקועה במקום"**. לבסוף ולאחר היסוס, המתלוננת נכנסה לחדר העימות [שם, עמ' 33]. לדבריו, התרשם ממיהימנות גרסתה של המתלוננת וממצוקתה הכנה בהתבסס על התרשמותו הכוללת במשך כל שהותם המשותפת בתחנה (מרגע הגעתה לתחנה בשעה 07:00 בבוקר עד סיום המשמרת שלו בצהריים), ולא רק על התרשמותו מן המתלוננת במהלך החקירה [שם, עמ' 38].

38. החוקר הבהיר את החשיבות של המשקל הרב שניתן לאופן הגעתו של האירוע לטיפול המשטרה, אשר לא עורר חשד ראשוני שמדובר בניסיון הפללה מתוכנן. החוקר ציין שהמתלוננת, כפי ששבה ואמרה, כלל לא הייתה מעוניינת להתלונן. היא הסתפקה בשיחה יחידה למוקד 100, שכל מטרתה הייתה לגרום לנאשם לצאת מדירתה [שם, עמ' 38]. לעניין זה הבהיר, לנוכח שאלות הסנגור, כי על אף שהנפיק את פלט התלונות שהגישה המתלוננת בעבר, אין רלוונטיות לשאלה האם מתלוננת היא "מתלוננת סדרתית". מכל מקום, החוקר לא התרשם כי בכך מדובר לגבי המתלוננת, בוודאי לא בתחום של עבירות מין [שם, עמ' 37-38].

39. החוקר התייחס בעדותו אף למחדלי החקירה הנטענים והבהיר כי חקירתו הראשונה של הנאשם התבצעה לאחר שוידא, באמצעות שאלות טכניות, כי הנאשם אינו שיכור, משיב תשובות ענייניות ומודע לזכויותיו, לרבות לעניין ייצוגו [שם, עמ' 40-41]. לנאשם ניתנה גם הזדמנות שניה להוסיף או להבהיר את דבריו בחקירתו הראשונה, לאחר שנועץ בעורך דינו. משהנאשם לא היה מעוניין להוסיף דבר, לא ראה החוקר צורך בחקירה שניה ובגביית עדות נוספת [שם, עמ' 35].

40. החוקר לא ידע להסביר את בחירתו לצלם את ההתכתבות בין הנאשם והמתלוננת רק לגבי הימים 2.5.15 עד 7.5.15 [ת/9], ולא זכר אם המתלוננת אמרה לו שמחקה הודעות קודמות. אולם החוקר הסביר כי לא ראה נפקות לתיעוד ההתכתבות ממכשיר זה או אחר, ומשצילים אותה ממכשיר המתלוננת - לא ראה צורך לצלמה אף ממכשיר הנאשם. החוקר גם ציין כי נדרש צו לצורך צילום ממכשירו של הנאשם [שם, עמ' 42 - 43].

41. לגבי בדיקת הדנ"א, החוקר אישר כי הוא שטיפל במוצגים שנשלחו למעבדה הביולוגית. המתלוננת נשלחה לטיפול רפואי לאחר חקירתה. בהמשך נקבעה לה בדיקה במכון לרפואה משפטית, למחרת האירוע, והיא התבקשה לא להתקלח. המתלוננת הגיעה לבדיקה כשהיא מלווה בשוטרת, רחל כהן. נלקחו דגימות שנמסרו לשוטרת וממנה הועברו לחוקר ומשם נשלחו למטה הארצי לצורך הפקת דגימת דנ"א.

42. תוצאות הבדיקה העלו פרופילי דנ"א זכריים ונקביים שמקורם במתלוננת ובנאשם. מכיוון שהדנ"א של הנאשם היה במאגר המשטרה, ניתן היה לשייכו אליו. מקובל לקחת דגימה אף מחשודים שהפרופיל הגנטי שלהם נמצא במאגר המשטרה, אולם משלא ניתנה הסכמת החשוד - לא נלקחה ממנו דגימה נוספת. לפיכך ממצאי הבדיקה מתבססים על הדגימה מהמאגר [שם, עמ' 34-35].

43. רס"ל נופר עידאן, שוטרת הסיור (להלן: "השוטרת"), קיבלה עם שותפה לסיור קריאה, בעקבות פנייתה של המתלוננת למוקד 100. השניים הגיעו לדירת אמה של המתלוננת. דו"ח הפעולה של השוטרת, שנכתב לאחר האירוע, הוגש בהסכמה חלף חקירתה הראשית [ת/14]. בחקירתה הנגדית [פרוטוקול מיום 22.12.15] העידה כי היא זוכרת רק חלקים מהאירוע והפנתה לאמור בדו"ח הפעולה.

44. לפי דו"ח הפעולה, כאשר הגיעה השוטרת לבניין ראתה את הנאשם שוכב מחוץ לדירת המתלוננת. היא לא פנתה אליו או בדקה את מצבו והמשיכה אל דירת המתלוננת. המתלוננת פתחה את דלת דירתה כשהיא לבושה בחלוק, בוכה ונסערת. המתלוננת מיאנה בתחילה לספר את שארע, ורק "**בשכנועים שלי ודרבון של אמא שלה**" התרצתה וסיפרה שהנאשם ניסה לאנוס אותה [ת/14].

45. השוטרת מציינת שנמצא קיא על סמרטוט במקלחת ועל הרצפה. לפני שיצאו לתחנת המשטרה החליפה המתלוננת בגדים. אז הבחינה השוטרת בשריטות על גבה של המתלוננת וסימנים אדומים מתחת לבית שחייה [ת/14].

46. בעקבות האמור נעצר הנאשם על ידי שוטרים נוספים שהוזעקו למקום. נעליו וחולצתו נמצאו סמוך לדלת הדירה [פרוטוקול מיום 22.12.15, עמ' 45; ת/14].

47. לפי עדות אמה של המתלוננת, אשר העידה במשטרה ולא נחקרה בחקירה נגדית [עדותה הוגשה בהסכמה וסומנה ת/15; פרוטוקול מיום 22.12.15]. בבוקר האירוע, בשעה 05:20, דפקו שוטרים על דלת ביתה. התברר שהם חיפשו את בתה שהתקשרה למוקד ואינה עונה לטלפון מאז. בעקבות כך, התלוותה אליהם אל דירת המתלוננת, ובדרך התקשרה למתלוננת אך לא נענתה. עם ההגעה ראתה "**..משהו ישן בפרוזדור, בחור צעיר, לבוש רק מכנס, בלי נעליים ובלי חולצה**". מיד כשבתה פתחה את הדלת היא ראתה שעניינה נפוחות מבכי והיא מופתעת לראות את אמה בפתח. המתלוננת, לפי תיאור האם "**..בכתה ורעדה, חיבקה את עצמה כשהיא עם חלוק מגבת עליה**". האם ניסתה להרגיעה, שטפה את פניה, הביאה בגדים כדי להלבישה אך המתלוננת סירבה ואמרה "**אל תגעו בי, אל תגעו בי**" [ת/15].

48. האם תיארה כי לאחר שהשוטרת פנתה אל המתלוננת מספר פעמים, סיפרה המתלוננת את שארע ואמרה "**הוא ניסה לאנוס אותי, הוא חנק אותי**". היא הבהירה כי אינה זוכרת את סדר הדברים או את המילים המדויקות שנאמרו [ת/15].

49. פקד יעקב משיח, קצין המעבדה הביולוגית במחלקה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל (להלן: "פקד משיח"), קיבל

ובדק את דגימות הדנ"א שנלקחו מצווארה ומישבנה של המתלוננת [חוות דעתו הוגשה וסומנה כת/17; העיד ביום 14.2.2016].

50. מסקנותיו הן כי **"התקבל פרופיל DNA זהה שמקורו בשני פרטים לפחות (תערובת פרופילים) פרופיל זה יכול להיות מצרף פרופילי ה-DNA של המתלוננת (...) ושל החשוד (...) או מצרף פרופילי ה-DNA של כל שני פרטים שיכולים להרכיב את התערובת שהתקבלה בבדיקות אלו"** [חישוב הנדירות הסטטיסטית מופיע בחוות-דעת מאת פרופ' עוזי מוטרו שהוגשה בהסכמה - ת/18].

51. בחוות דעתו, מציין פרופ' עוזי מוטרו שמלבד הנאשם או בני משפחתו, שיעור הגברים אשר עשויים להתאים לפרופיל הגנטי האמור הנו 1 ל-43.4 בליארד באוכלוסייה הישראלית-יהודית ו-1 ל-30.5 בליארד באוכלוסייה הישראלית-ערבית.

52. פקד משיח הסביר כי הכיר באופן כללי את פרטי המקרה בטרם ביצע את הבדיקה, כנהוג. כשהוצגה לו העובדה כי הבודק ויתר על בדיקת המגבת והתחתונים של הנאשם, השיב כי מקובל עליו הסברו של הבודק, שלפיו מכיוון שהנאשם אינו מרחיק עצמו מהזירה - לא היה לבדיקת המגבת והתחתונים ערך מוסף. פקד משיח הוסיף כי אף הוא היה פועל כך.

53. בחקירתו הנגדית אישר פקד משיח כי יש אפשרות שהדנ"א יעבור מאדם לאדם במרחק, לדוגמא באמצעות יריקה או מעבר משני באמצעות חפצים, וזאת במיוחד כאשר היה מגע קרוב. עם זאת הבהיר כי כמות הדנ"א שנמצאה הייתה משמעותית, ופחות סביר כי היא נשארה על גופה של המתלוננת כתוצאה מליטוף בלבד [פרוטוקול מיום 14.2.16, עמ' 47-49]. חיזוק לכך נמצא בעובדה שהדגימה נלקחה מגופה של המתלוננת כ-30 שעות לאחר האירוע, עובדה אותה גילה פקד משיח רק במהלך חקירתו הנגדית [שם, עמ' 50].

54. ד"ר קריספין, רופא במכון לרפואה משפטית, בדק את המתלוננת יום לאחר האירוע. לפי חוות דעתו [ת/16], המתלוננת הייתה רגועה ושיתפה פעולה בבדיקה. על גופה נמצאו שריטה בצווארה ופסי אדמומיות בגבה, מקבילים לתפס החזיה. בזרוע השמאלית נמצאו פצעי שריטה. בברך השמאלית ובקרסול השמאלי נמצאו מוקדי אדמומיות עם נפיחות קלה בברך ובקרסול. ממצאים אלה עשויים להתיישב עם עיקרי גרסתה. היעדר סימני נשיכה על ישבנה אינם סותרים את גרסתה בעניין זה, משום שייתכן שהנשיכה הייתה חלשה ולא הותירה סימנים, או שהותירה סימנים שנעלמו במהירות.

55. בחקירתו [פרוטוקול מיום 14.2.16] התייחס ד"ר קריספין לכך שלא נמצאו סימני חבלה טרייה בראשה של המתלוננת, על אף שלגרסתה נפגעה פעמיים בראשה במהלך האירוע - פעם אחת מהיתקלות בברז ופעם שניה מן הרצפה. ד"ר קריספין הבהיר כי קשה לבחון את עור הקרקפת בשל צפיפות שיער, וייתכן היעדר ממצאים גם במקרה של חבלה. קיומה של נפיחות, אותה ניתן לחוש במישוש, תלוי בעוצמת החבלה, אותה לא ניתן להסיק מתיאורה של המתלוננת [פרוטוקול מיום 14.2.16, עמ' 50].

56. ד"ר קריספין אישר כי לא בדק את הנאשם או את אורח ציפורניו, ואף אישר כי, תיאורטית, המתלוננת יכולה לגרום לעצמה את השריטות שנמצאו על גופה, וגם ליתר הממצאים יכול להיות הסבר אחר [שם, עמ' 52-53].

פרשת ההגנה

57. הנאשם בעדותו [פרוטוקול מיום 17.3.16] סיפר שהתגורר עם הוריו עד האירוע ועבד כמנהל מינימרקט. היכרותו עם המתלוננת התחילה בילדותם. אמה מתגוררת בשכנות לבית הוריו. הנאשם היה חבר של אחי המתלוננת, אך עם השנים ניתק הקשר ביניהם. מספר חודשים לפני האירוע פגש הנאשם את המתלוננת במקרה בשכונה. הם שוחחו מעט וסמוך לאחר מכן החלו בקשר באמצעות פייסבוק. מספר ימים לאחר מכן, הזמינה אותו המתלוננת אל ביתה [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 49-50].

58. בעקבות אותה ההזמנה הגיע הנאשם לדירת המתלוננת, השניים ישבו בפינת הישיבה בדירה, שתי אלוהול אותו הוציאה המתלוננת, דיברו, צחקו ולאחר מכן קיימו יחסי מין. באותו מפגש נשאר הנאשם ללון עם המתלוננת במיטתה. הוא עזב את הדירה בעת שהמתלוננת ישנה וכשעה לאחר מכן היא התקשרה וביקשה שיחזור. הנאשם סירב, מכיוון שהיה כבר בעבודה [שם, עמ' 49; להלן: "המפגש הראשון"].

59. מאז אותו מפגש ראשון, ובמשך החודשים שחלפו עד האירוע, היו הנאשם והמתלוננת בקשר הדדי לסירוגין, בעיקר באמצעות מסרונים. הנאשם ביקש מספר פעמים להיפגש עם המתלוננת בשעות הלילה, אולם היא סירבה כיון שהייתה עסוקה. כאשר היא ביקשה להיפגש עמו, היה זה בעיקר בשעות הבוקר בעת שהיה בעבודה. לפיכך המפגש לא הסתייע והקשר דעך [שם, עמ' 49]. לדברי הנאשם, אין מסרונים שמעידים על כך שהמתלוננת פנתה אליו מיוזמתה כיוון שמכשיר הטלפון שלו תקול ואינו בר-תיקון [שם, עמ' 58].

60. הנאשם הגדיר את הקשר עם המתלוננת כידידות ולא כחברות; בשל היותו צעיר ממנה בכ-8 שנים. הוא הבהיר כי היו נפגשים, צוחקים מדברים. כך היה במפגש הראשון בו גם קיימו יחסי מין. מבחינתו זהו גם סוג של ידידות [שם, עמ' 57-56].

61. הנאשם הוסיף כי האינטראקציה בינו לבין המתלוננת התאפיינה בכך שכל פעם אחד מהם יזם את הקשר בניסיון לתאם מפגש, ולא היה מדובר בקשר חד צדדי. במשך השבוע שקדם לאירוע, הנאשם הוא שיזם את הקשר; והמתלוננת חזרה אליו ביום האירוע [שם, עמ' 64-72]. הנאשם הצביע על המסרון הראשון ששלחה לו ביום 2.5.2015 בשעה 00:34, הכולל סימן שאלה בלבד [ת/9]. לטענתו, משמעותו הייתה "מה קורה? מה אתה עושה?", ולפיכך אותו מסרון פורש על ידיו כהזמנת המתלוננת לנאשם להגיע אליה. להבנתו, על יסוד ההיסטוריה של יחסיהם - כשהמתלוננת הייתה מתקשרת אליו, מטרתה הייתה לבקש ממנו לבוא אליה בשביל "... לשבת ובסוף הערב אולי לקיים יחסי מין" [שם, עמ' 58].

62. ביום האירוע הנאשם עבד מהבוקר עד 18:00. לאחר מכן היה במדורה עם חברים, סמוך למקום עבודתו, ומשם המשיך ל"על האש" עם חברים אחרים, ושהה עמם משעה 21:00 עד שעזב לביתה של המתלוננת. בשעה 01:00 בקירוב התקשרה אליו המתלוננת. לאחר שסיפר לה היכן הוא, ביקשה להצטרף. הנאשם נעתר לבקשתה ואמר שחברו יבוא לאסוף אותה, אולי יחד עמו [שם, עמ' 50]. משיחה זאת הבין שהמתלוננת "... רוצה לשבת איתי, והבנתי כן, שבעקרון כן יכול להיות מצב שלקיים יחסי מין, כי זה השיחות שהיו לנו..." [שם, עמ' 72]. על אף הסיכום שתבוא לשבת איתו ועם חבריו, ידע הנאשם לדבריו כי הערב יסתיים בביתה של המתלוננת וזאת על סמך הקשר ביניהם בעבר [שם, עמ' 75].

63. כארבעים דקות לאחר השיחה, הנאשם נסע לדירת המתלוננת. את המפגש ביניהם עם הגעתו תיאר כך:

"דפקתי בדלת, היא הסתכלה בעינית, פתחה את הדלת עם חלוק שהיה פתוח לרווחה (בחקירתו הנגדית, בעמ' 81, הבהיר שהתכוון לומר שהחלוק לא היה סגור עד הסוף), היא חייכה, אמרתי לה 'שלום' (שם המתלוננת - ש' פ'), לא יכולתי לבוא לקחת אותך בגלל שחברים התקפלו מהעל האש. באתי לשבת איתך להעביר איתך את הלילה". היא פתחה לי את הדלת, נכנסתי, נתתי לה חיבוק ונשיקה...". [שם, עמ' 50]. לשאלת התובעת, הבהיר הנאשם כי ידע שהמתלוננת הסתכלה בעינית לפני שפתחה את הדלת, כיוון שהוא נוהג להציץ דרך עינית הדלת מבחוץ כאשר הוא דופק "זה אינסטינקט כזה, ככה כל החיים". לדבריו לא ציין פרט זה בחקירתו במשטרה מכיוון שלא נשאל על כך והיה מעורפל [שם, עמ' 75].

64. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע היה לו חשוב כל כך לשוב ולציין בחקירתו כי המתלוננת פתחה את הדלת עם חלוק, והאם ייתכן שהסיק מכך שהוא הולך לקבל באופן מיידי את הדבר שלשמו בא. הנאשם שלל זאת. לדבריו, אין זה הגיוני שיתקוף את המתלוננת, כאשר הוא יודע את כתובתה ולו רצה לתקוף אותה היה יכול להגיע אליה בכל עת. לפיכך, אין הגיון בכך שדווקא ביום שבו המתלוננת הזמינה את עצמה לשבת עמו ועם חבריו - יתקוף אותה. עוד הוסיף, שאין הגיון בגרסת המתלוננת כאילו הוא לא ניסה קודם "בטוב" אלא תקף אותה ברגע שפתחה את הדלת [שם, עמ' 77-75].

65. לאחר שהמתלוננת פתחה את הדלת, הנאשם נכנס לדירתה וחיבק ונישק אותה. אז נכנס הנאשם לשירותים, התפשט ויצא כשלגופו תחתונים וגרביים בלבד. כשהמתלוננת שאלה אותו לפרש העניין השיב כי כך נוח לו. השניים התיישבו בפינת הישיבה ושוחחו עד אשר בשלב מסוים הנאשם ניגש למתלוננת ונישק אותה. המתלוננת הזיזה אותו וביקשה כי יביא את הבקבוק [שם, עמ' 49-50]. בחקירתו הנגדית הסביר שמבקשתה זו הבין שהמטרה בשתיית האלכוהול היא שיחסי המין ביניהם יהיו יותר טובים. לדבריו הגיע למסקנה זו בהתבסס על מפגשם הקודם, שגם בו שתו אלכוהול לפני שקיימו יחסי מין. לדבריו הנאשם, כשנישק את המתלוננת היא לא הזיזה אותו והשניים התנשקו מספר דקות. רק לאחר מכן, כאשר חיבק אותה מאחור, הזיזה אותו וביקשה שיביא את בקבוק האלכוהול [שם, עמ' 83-84].

66. השניים המשיכו בשיחתם ושתו כמעט בקבוק שלם של וויסקי, כאשר הם מוזגים זה לזה לסירוגין. בשלב כלשהו קיבלה המתלוננת שיחת טלפון מגבר נשוי שאמר לה "אל תקשרי לפה יותר, אני אתגרש בגללך" [שם, עמ' 49-50]. בחקירתו הנגדית הוסיף הנאשם כי נראה שהמתלוננת מחקה את השיחה מרשימת השיחות הנכנסות [שם, עמ' 60]. בעקבות השיחה הזאת החלו השניים לשוחח על גברים בוגדים, והנאשם הסתייג מכך "שהיא הולכת עם אנשים נשואים" והוסיף "שבגלל זה היא לא תתחתן". בשלב זה התעורר אצל המתלוננת כעס על הנאשם, והאווירה ביניהם, שעד אותו שלב הייתה טובה, התהפכה; והמתלוננת אמרה שאינה רוצה את הנאשם בביתה. בניסיון להשיב את האווירה לקדמותה, חיבק הנאשם את המתלוננת, אולם היא הדפה אותו. הנאשם הלך ונשכב על מיטתה והודיע שהוא הולך לישון, בתקווה שבבוקר ישתנה מצב רוחה של המתלוננת. לדבריו, לא סיפר על שיחת הטלפון בחקירתו הראשונה במשטרה, מכיוון שאז היה מעורפל ועייף ולא הבין את חומרת העבירות שבהן נחשד. הוא רצה לסיים את החקירה מהר ככל הניתן ולפיכך אפילו לא ביקש להיוועץ בעורך-דין. לא ניתנה לו הזדמנות שניה לספר את גרסתו, שכן לא התקיימה חקירה נוספת; ובפעם השנייה זומן לתחנה רק לצורך דגימת דנ"א, והחוקר לא נתן לו, חרף בקשתו, להוסיף על דבריו בחקירתו הראשונה [שם, עמ' 60-61].

67. הדבר הבא אותו זוכר הנאשם, הוא שהמשטרה הגיעה ואזקה אותו בעודו שכוב על מיטתה של המתלוננת. כאשר התעורר ראה כי הוא אינו לבוש בתחתונים, למרות שהלך לישון עם תחתונים וגרביים, כאשר שאר בגדיו נותרו במקלחת (שם הסירם סמוך לאחר כניסתו לדירה). הוא הבחין בקיא על הרצפה, ובמכנסי הג'ינס שלו, שהיו מונחים על

המיטה עם קיא עליהם [שם, עמ' 51]. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי ביקש מן המשטרה לבדוק אם בכלל מדובר בקיא שלו. החוקר אמר שיטפל בכך, ושאל את הנאשם היכן בדיוק היו מכנסי הג'ינס [שם, עמ' 60]. אף בחקירתו הנגדית עמד הנאשם על גרסתו כי השוטרים אזקו אותו בעודו שכוב על מיטת המתלוננת, ולא מחוץ לדירתה. כשעומת עם כך שגרסתו מנוגדת לדו"ח שוטרי הסיוע, טען כי ככל הנראה המשטרה מתנכלת לו ולפיכך אף לא ניהלה את החקירה כראוי. הוא עמד על גרסתו זו אף לאחר שהוסבר לו על ידי בית המשפט כי שוטרי הסיוע קיבלו קריאה שהייתה אנונימית ולא יכלו לדעת כי הוא מעורב באירוע שאליו נקראו. כך במיוחד במקרה זה, בשים לב לכך שהם בכלל התבקשו להגיע לבית אמה של המתלוננת. הנאשם הכחיש שאמר בתחילת חקירתו כי אינו זוכר כלום, שהרי סיפר את שאירע. הנאשם לא ידע להסביר מדוע אמר שאינו זוכר דבר, ושב והדגיש כי לולא זכר את האירוע - לא היה יכול למסור פרטים שנמסרו גם על ידי המתלוננת [שם, עמ' 95-100].

68. הנאשם הכחיש בתוקף כי עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לשאלת בית המשפט, שלל את האפשרות כי עשה את המיוחס לו תחת השפעת האלכוהול ששתה. לדבריו, הוא רגיל לשתות ואינו יוצא מדעתו בשל כך. הנאשם ביקש לתמוך את דבריו בכך ששעתיים לאחר שנעצר - סיפר לחוקר על התנהלות הערב, זכר את כל מה שאירע וסיפר מה שגם המתלוננת סיפרה. בדירת המתלוננת, כשהרגיש שהוא מתחיל להיות שיכור, ושהאווירה הפכה לפחות נעימה משהייתה בתחילת הערב - ניסה לחבק את המתלוננת במטרה לרכך את האווירה, וכשזה לא עזר - הלך לישון [שם, עמ' 51-52].

69. לטענת הנאשם, במסגרת הבאתו לתחנת המשטרה בפעם השנייה, נלקחה ממנו דגימת דנ"א; בניגוד לטענת החוקר כי לא נלקחה ממנו דגימה ותוצאות ההשוואה מבוססות על המאגר [כלעיל בפסקה 42]. יצוין כי טענה זו לא הועלתה על ידי סנגורו של הנאשם בחקירתם של החוקר יניב חן ושל פקד משיח, ואף לא בסיכומיו.

70. לדבריו, הנאשם לא הבין, בחקירתו הראשונה, שהוא מואשם באונס, וחשב שמדובר באישום על השגת גבול. לפיכך הגיע בהסכמה לתחנה ונחקר מבלי לבקש להיוועץ בעורך דין. במהלך חצי השעה הראשונה שבה נחקר, לא נאמר לו במה הוא חשוד. הנאשם היה עייף וניסה לגרום לסיום החקירה מהר ככל האפשר, ולפיכך השיב על השאלות שעליהן נשאל ולא הרחיב [שם, עמ' 80-83].

71. הנאשם הודה שלא יצא מביתה של המתלוננת חרף בקשתה. בדיעבד הוא רואה בכך טעות. אולם באותה עת, מכיוון שהיה שתוי ועייף וישן בדירת המתלוננת בעבר, הרגיש נוח להישאר לישון. עוד סבר שבבוקר תשתפר האווירה ביניהם [שם, עמ' 88-89].

72. הנאשם שב והכחיש כי תקף את המתלוננת, נשך אותה בישבנה (או בכל מקום אחר בגופה), חנק אותה ומשך בשיערה או ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה [שם, עמ' 89-91]. לדבריו, אין סיכוי שהיה מבצע את המיוחס לו בכתב האישום אף במצב של שכרות, ובשום אופן לא היה **"מרים יד על בחורה"** [שם, עמ' 102]. כשעומת עם אמירתו בעימות עם המתלוננת כי **"אם היית הודפת אותי הייתי נלחם בך עוד יותר ועושה לך ושובר אותך"** [ת/11, עמ' 13], אמר הנאשם שהגם שאינו זוכר בדיוק את ההקשר שבו נאמרו הדברים, ניתן לראות כי על אף שהמתלוננת הדפה אותו כאשר ניסה לחבקה לאחר אותה שיחה טעונה על גברים בוגדים, הוא לא פגע בה [שם, עמ' 102]. לדבריו, אינו יודע כיצד נפגעה המתלוננת ברגלה וייתכן שהחליקה לאחר שהקיא בדירתה. הנאשם לא ידע כיצד הגיע הדנ"א שלו לישבנה של המתלוננת, והעלה השערה שהוא עבר דרך כוס הוודקה, זיעה שהייתה על המיטה או בדרך אחרת, אולם בשום אופן לא ייתכן שנשך אותה בישבנה. עוד הוסיף כי לא ברור על בסיס מה הגיעו לתוצאות הבדיקות, שכן על אף שנתן דגימה בחקירתו השנייה, הדגימה לא נבדקה. לגבי הדגימה שנמצאה על הצוואר הודה שאמנם נישק את

המתלוננת בצווארה [שם, עמ' 104-106].

דין בעדויות ובטענות הצדדים בסיכומיהם

73. כאמור לעיל, גרסאות הצדדים מתפצלות מרגע הגעתו של הנאשם לדירת המתלוננת. הנאשם טוען שלפחות חלק מהמגע בינו לבין המתלוננת נעשה בהסכמה, וברגע שהמתלוננת ביקשה שיפסיק או הזיזה אותו ממנה - הוא נענה מיד. מנגד, לפי גרסת המתלוננת, המגע ביניהם במשך כל הערב נעשה בניגוד לרצונה וחרף מחאתה המפורשת, בכפייה ותוך הפעלת כוח ואליומות מצדו של הנאשם.

74. המאשימה מבקשת שנעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם. זאת לאור אמינות גרסתה ועקביותה בתיאור השתלשלות העניינים, החל מחקירתה במשטרה ולאורך כל חקירתה הנגדית. לשיטתה אין בסתירות שעליהן הצביע ב"כ הנאשם כדי לפגום בגרסת המתלוננת, נוכח היותן מינוריות וניתנות להסבר על רקע המצב הנפשי הקשה בו הייתה שרויה לאחר האירוע. אין לזקוף את התנהלותן של נפגעות עבירות מין לחובתן, אף מקום בו ההתנהגות נראית תמוהה ולא הגיונית לעיני המסתכל מן החוץ. יש לקבל את הסברה של המתלוננת כי לקתה בתדהמה ולא חשבה על הדברים ביישוב הדעת, בין היתר כיוון שריכזה את מאמציה בהתנגדות פיזית למעשיו של הנאשם ובניסיונות לשכנעו לצאת מדירתה, ואין לומר שהתנהגותה של המתלוננת הייתה בגדר התנהגות "בלתי סבירה" הפוגמת במהימנות גרסתה.

75. המאשימה הפנתה אף לכך שגרסתה המהימנה והעקבית של המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות רבות: מצבה הנפשי הקשה מיד בסמוך לאירוע, עליו העידו אמה [ת/15], שוטרי הסיוע [ת/14] והחוקר יניב חן [פרוטוקול מיום 22.12.15]; השינוי בהתנהגותה בעקבות האירועים, כפי שהעידה אמה [ת/15]; החבלות שנמצאו על גופה; השיחה למוקד 100 [ת/2, ת/2א']; עדויות השוטרים שמצאו את הנאשם מחוץ לדירת המתלוננת; תיעוד ההתכתבות בין הנאשם והמתלוננת [ת/9]; וממצאי בדיקת הדנ"א, שלפיהן נמצא דנ"א של הנאשם על ישבנה של המתלוננת. לכל האמור יש להוסיף את העובדה שהמתלוננת לא הגיעה מיוזמתה למשטרה להתלונן על מעשי הנאשם, ואלמלא השוטרים הגיעו אל פתח ביתה - היא לא הייתה מתלוננת. מכך, לטענת המאשימה, ניתן ללמוד שאין מדובר בעלילת שווא שרקמה המתלוננת נגד הנאשם.

76. בנוגע לגרסת הנאשם טענה המאשימה כי מדובר בגרסה חסרה. אף לפי גרסתו שבה כמות גדולה של אלוהול, עד כדי הקאה, אשר גרמה לכך שירגיש צורך עז לישון ולכך שנרדם במיטת המתלוננת. בחקירתו טען הנאשם שאינו זוכר חלקים נכבדים מהאירוע, ומעובדות המקרה ניתן ללמוד שאף אינו זוכר כיצד יצא מדירת המתלוננת.

77. טענת הנאשם כי הקשר עם המתלוננת היה ביזמתה אינה מתיישבת עם תוכן המסרונים שהוחלפו ביניהם [ת/9]. להיפך, ניתן ללמוד מהם כי הנאשם הציק למתלוננת ללא הרף, ניסה להיפגש עמה והתעלם מסירובה. בנוסף לחוסר מהימנותו של הנאשם, ניתן ללמוד מכך אף על נטייתו שלא לקבל התנגדות מצד המתלוננת, ויש לכך השלכה ישירה על האירוע הנדון ועל האמינות של גרסת הנאשם לעניין ההסכמה המינית הנטענת.

78. התרחשות האירועים מתיישבת יותר עם גרסת המתלוננת אף לפי גרסתו של הנאשם. לדוגמא, הנאשם מאשר שהגיע לבית המתלוננת על דעת עצמו, על אף שסוכם שיגיע לאסוף אותה ל"על האש" [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 75]. הוא גם מאשר כי המתלוננת הפסיקה אותו בעת שנישק אותה [שם, עמ' 50]; כי החליט להתפשט על דעת עצמו והמתלוננת הביעה תמיהה על מעשיו [שם, עמ' 51]; כי המתלוננת דרשה ממנו לצאת מהדירה מספר פעמים; וכי אף

לאחר שדרשה ממנו לצאת, ניסה לחבקה והיא הדפה אותו [שם, עמ' 51].

79. חוסר הנכונות של הנאשם לקבל סירוב מצד המתלוננת עולה גם מתיאורו והבנתו את ההתרחשות שבה הנאשם נישק את המתלוננת והיא הזיזה אותו וביקשה שיביא את בקבוק הוויסקי. כאשר נשאל הנאשם כיצד הבין זאת, השיב: **"זה שהיא הזיזה אותי אז אני אומר לך שהבנתי מזה שהיא הזיזה אותי זה בשביל שאני אשתה שאני אהיה יותר זה (... יותר סופר מן, יותר ספיידר מן, יותר טוב" [שם, עמ' 84].**

80. מהאמור יש ללמוד, לטענת המאשימה, כי על אף שהמתלוננת התנגדה במפורש למעשיו של הנאשם - הוא התעלם מהתנגדותה וכפה את עצמו עליה.

81. עוד הצביעה המאשימה על חלקים בעדותו של הנאשם שנסתרו בעדויות השוטרים. הנאשם טען כי נעצר בעת שישן במיטת המתלוננת, כשלגופו תחתונים וגרביים בלבד. בניגוד לכך, שוטרי הסיוור העידו כי מצאו את הנאשם ישן מחוץ לדלת דירתה של המתלוננת, כשלגופו מכנסי ג'ינס בלבד, ולצדו זרוקים חולצה ונעליים. תיאור השוטרים תואם את עדויות המתלוננת ואמה.

82. הנאשם טען שלא הוריד את תחתוניו לאורך כל האירוע. בפועל, הוא הגיע לתחנת המשטרה ללא תחתונים מתחת לג'ינס - מצב אשר תואם את גרסת המתלוננת.

83. אף טענותיו כי נמנעה ממנו מסירת גרסה נוספת ומפורטת יותר חרף בקשתו, וכי נלקחה ממנו דגימת דנ"א אשר לא נעשה בה שימוש והיא הועלמה - נסתרו בעדות החוקר יניב חן והתיעוד בתיק החקירה.

84. בשקרו של הנאשם, כפי שהובאו לעיל, יש כדי להשליך על מהימנותו ואמינות גרסתו כולה.

85. עוד ביקשה המאשימה להעדיף את גרסתו הראשונה של הנאשם שלפיה אינו זוכר את פרטי האירוע על פני גרסתו שלפיה הוא זוכר הכל; זאת בהתבסס על אמירתו עם מעצרו לשוטר הסיוור דוד פיטוסי, כפי שתועדו בדו"ח הפעולה שלו [ת/3], ועל אף הכחשתו של הנאשם כי אמר את הדברים. הנאשם גם אמר בתחילת חקירתו כי אינו זוכר כלום [ת/10ב', עמ' 2], ובעדותו בבית המשפט לא ידע לתת לכך הסבר משכנע.

86. המאשימה הצביעה אף על כך שהנאשם לא ידע להסביר את אמירתו בעימות **"אם היית הודפת אותי הייתי נלחם בך עוד יותר ועושה לך ושובר אותך"** [ת/11, עמ' 13]. בדברים אלה יש כדי להעיד על הלך רוחו של הנאשם במהלך האירוע והם תואמים את התיאור שמסרה המתלוננת.

87. אף את האופן שבו הגיע דנ"א שלו אל ישבנה של המתלוננת לא ידע הנאשם להסביר. בניגוד לכך, ממצאי הבדיקה תואמים במדויק את גרסתה של המתלוננת.

88. אף השיחה למוקד 100 אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם. הסבריו כי המתלוננת דרשה ממנו לצאת כיוון שאמר דברים שהרגיזו אותה, ולחילופין כיוון שכעסה עליו כי נרדם ולא קיים עמה יחסי מין - קלושים.

89. ההגנה בסיכומיה [פרוטוקול מיום 12.9.16] טוענת כי גרסת המתלוננת שקרית, הזויה ונטולת הגיון פנימי; וכי חקירה ראויה, שלא נעשתה במקרה זה, עשויה הייתה לחשוף כי מדובר בעלילה.

90. כבר מראשית הערב מתעוררת תמיהה, נוכח העובדה שהמתלוננת היא שיוזמת את הקשר עם הנאשם בשעות הקטנות של הלילה ופותחת לו את דלת הדירה כשהיא לבושה בחלוק בלבד. התמיהות עולות אף נוכח העובדה שהמתלוננת, חרף היותה מותקפת כבר ברגע הראשון על ידי הנאשם, וחרף קיומן של מספר הזדמנויות, אינה מנסה לברוח מהדירה, לזעוק לעזרה או להתקשר למשטרה - עד השלבים המאוחרים של האירוע, ורק לאחר שהותקפה על ידי הנאשם מספר פעמים. עוד נטען כי המתלוננת לא פחדה מהנאשם כנטען, כמשתקף כבר מכתב האישום: היא זרקה את בגדיו, גררה אותו ממיטתה וסייעה לו להרים את מכנסיו ולאחר את מכשיר הנייד שלו. גם בתיאורה את יחסיה עם הנאשם לפני האירוע, המתלוננת לא אמרה שהיא חוששת ממנו. היא אף יצרה אתו קשר ביוזמתה, באמצעות המסרון מיום 2.5.15 [ת/9], והודתה שלא ביקשה מהנאשם באופן מפורש לנתק עמה כל קשר.

91. ההגנה גם העלתה תמיהה על כי המתלוננת טענה שלכל אורכו של האירוע לא מצאה זמן להתלבש, אולם היא הצליחה למצוא זמן לעשן סיגריה.

92. עוד טוענת ההגנה לסתירות בעדות המתלוננת ולקשיים בחקירה. באלה אדון להלן.

בחינת עדות המתלוננת

93. כפי שכבר תואר, המתלוננת העידה [פרוטוקול מיום 15.11.15 ומיום 23.11.15] כי היא שוחחה עם הנאשם בערב האירוע, הציעה להצטרף אליו ואל חבריו, והם סיכמו שהוא יודיע לה האם ומתי חברו יבוא לאסוף אותה עם הרכב. בינתיים נכנסה המתלוננת להתקלח. מיד כשיצאה, הגיע הנאשם במפתיע אל ביתה, נקש בדלת, והיא פתחה לו באופן חלקי, כשהיא לבושה בחלוק בלבד. אז, הנאשם דחף בחוזקה את הדלת, נכנס לדירה ומיד אחז בראשה, הצמיד אותה אליו ונישק אותה, תוך שהוא דוחף אותה לאחור אל תוך הדירה עד שראשה הוטח בברז המטבח. לאחר מכן נכנס הנאשם לשירותים בדירה, הוריד את בגדיו ויצא כשלגופו תחתונים בלבד. המתלוננת שאלה לפרש העניין, אמרה כי זה לא מקובל, והנאשם השיב שכך נוח לו. במטרה להרגיע את הרוחות, ביקשה ממנו המתלוננת להביא בקבוק וויסקי. הנאשם מזג לשניהם וויסקי לכוסות והם שתו ושוחחו עד אשר בשלב מסוים הנאשם ניסה לפתוח את חלוקה, לנשק אותה ולפסק את רגליה, והכל חרף מחאתה המפורשת, שהתבטאה בבקשתה שיפסיק ובניסיונה להדוף את הנאשם. תוך כדי התקיפה, הוריד הנאשם את תחתוניו. המתלוננת קמה ממקומה במטרה להתרחק מהנאשם והתיישבה על מיטתה. הנאשם הגיע אחריה, הרים את החלק האחורי של חלוקה, נשך אותה בישבנה, השכיב אותה על המיטה, פיסק את רגליה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת בעטה בו בחוזקה ודרשה שיצא מדירתה. כשהנאשם מאן, המתלוננת חייגה למשטרה וניתקה מיד. היא התיישבה על הכיסא במטבח והדליקה סיגריה. הנאשם התיישב לידה וניסה שוב לתקוף אותה אך היא הדפה אותו, קמה, דרשה שוב שיצא מהדירה ואמרה כי אם לא ייצא - היא תצא. המתלוננת הלכה לדלת הדירה, פתחה אותה וניסתה לצאת מהדירה, הנאשם אחז בחלוקה, משך אותה פנימה וסגר ונעל את הדלת. המתלוננת חייגה בשנית למשטרה, דיברה עם המוקדנית והותירה את הקו פתוח. בשיחה למוקד 100, נשמעת המתלוננת כשהיא אומרת לנאשם לצאת מהדירה [ת/2]. הנאשם הלך בשלב זה לכיוון השירותים והקיא בדרכו. כשיצא מהשירותים, ראתה שהוא לבש את מכנסיו עד לגובה הברכיים. אז נשכב על המיטה. המתלוננת המשיכה לבקש מהנאשם לצאת ומשכה אותו בידו וכשהתיישב סייעה לו ללבוש את מכנסיו. לאחר מכן, זרקה את נעליו וחולצתו של הנאשם מחוץ לדירה. זמן מה לאחר מכן, הנאשם קם והלך לכיוון הדלת, חיפש את מכשיר הנייד שלו והמתלוננת סייעה לו במציאתו. אז דחפה אותו המתלוננת החוצה וסגרה ונעלה אחריו את הדלת.

94. התרשמתי כי עדותה של המתלוננת הנה אותנטית. במהלך עדותה לפנינו הבחנתי ב"אותות אמת" בהתנהגותה.

היא ניסתה להיות מאופקת, ודיברה בקול מונוטוני. אולם מדי פעם "דלפו" סימנים של קושי וכאב מופנמים. ניכר כי לא קל למתלוננת למסור את הדברים באולם בית-המשפט. לא נצפו בהעדתה סימנים של האדרה דרמטית. להפך: הודגמה מינוריזציה שלעיתים "נשברה". חשתי שהמתלוננת מעידה על הדברים כהווייתם, תוך מודעות לכך שהתנהגותה עלולה להיראות בלתי הגיונית, מבלי לנסות "לשפץ" את התנהגותה בדיעבד כדי שתתאים ל"מצופה". מהימנותה של המתלוננת נתמכת במספר הוריות אובייקטיביות שיידונו להלן. לפיכך, אציע לחברי לאמץ במלואה את עדותה וליתן בה אמון מלא.

95. ראשית, יש לדחות את הטענה כי התנהגותה של המתלוננת הינה נטולת הגיון פנימי. כפי שנפסק לא אחת וכפי שטענה אף המאשימה, אין התנהגות אחת נכונה של קרבן עבירות מין והמציאות מלמדת כי ישנו מגוון רחב של אפשרויות. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת בייניש:

"...עם השנים גברה ההכרה כי המציאות מורכבת יותר מהתפיסה החברתית הדוגמטית המניחה כיצד על אישה להתנהג בעקבות מעשה אינוס, וכי תיתכן קשת של תגובות ודרכי התמודדות מצד הקורבן למעשה האינוס. יש שאישה בוחרת בגישה של שכנוע ומבקשת להניא את האנס ממעשיו בדברים רוגעים (...). ויש שאישה נאבקת ומתנגדת בכוח למעשה האינוס (...). מנגד, יש מצבים שבהם האישה אינה מתנגדת בכוח ואינה צועקת לעזרה, בין היתר, נוכח פחד וחוסר אונים שבהם היא שרויה. לעתים מבכרת האישה שלא להתנגד פיזית עקב היות כוחה נחות ביחס לזה של הגבר וכן עקב כך שניסיון חייה לא הכשירה לחילופי מהלומות (...)" [ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל (14.5.2001), פסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) ד' בייניש, פסקה 9, עמ' 888 במהדורת הפד"י].

96. ועוד נאמר:

"אפילו במקום בהם סברו בתי המשפט כי התנהגותה של מתלוננת היא "קלת דעת", "מתירנית" או "מזמינה" - ולא זו התנהגותה של א' - הם לא נמנעו מהרשעה, אם השתכנעו כי הנאשם בעל את האישה שלא בהסכמתה ושלא כדין" [ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011), פסקה 156 בפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור].

97. לטענת ההגנה, המתלוננת לא ניצלה מספר הזדמנויות לברוח, לא זעקה לעזרה ופנתה למשטרה רק בשלב מאוחר של האירוע [פרוטוקול מיום 12.9.16]. המתלוננת הסבירה שהפחד שלה נבנה במהלכו של הערב. מלכתחילה לא ציפתה שמכר שלה מילדות יפגע בה, וסברה שתוכל להתמודד עם הנאשם בדרכה, להרגיע אותו ולשכנעו לצאת מביתה [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 7-8, 17 ו-20]. עוד הוסיפה כי במשך הערב הפך הנאשם לאגרסיבי יותר, ובהתאם לכך היא החריפה את התנגדותה עד שבשלב מסוים ניסתה לברוח מהדירה. אולם הנאשם מנע זאת ממנה בכך שאחז בחלוקה, משך אותה אל תוך הדירה וסגר את הדלת [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8]. הסברה זה של המתלוננת להתנהגותה סביר ואמין בעיניי.

98. על מהימנות גרסתה של המתלוננת ניתן ללמוד מכך שהמתלוננת דייקה בפרטי האירוע גם במקומות שבהם הדבר עשוי להתמיה את המסתכל מן הצד. לדוגמא, המתלוננת סיפרה שביקשה מהנאשם להביא את בקבוק הוויסקי מהמטבח בתקווה להרגיע את הנאשם באמצעותו. אין מדובר בהתנהלות מתבקשת, אך המתלוננת לא ניסתה לטשטש אותה [פרוטוקול מיום 15.11.16, עמ' 7].

99. המתלוננת הודתה כי היא שיזמה את המפגש עם הנאשם - בהצעתה להצטרף אליו ואל חבריו ל"על האש"

[פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 6]. היא גם הודתה בקיום יחסי-מין עמו מספר חודשים לפני האירוע הנדון. היא לא נרתעה מלהודות באמור למרות שאירועים אלו מספקים את המסגרת לגרסת הנאשם. גם בכך יש משום הוריה לאמינותה.

100. המתלוננת לא הפריזה בתיאור האירועים. לדוגמא, כך תיארה את ניסיון האונס: **"..הוא הרי ניסה לפסק את הרגליים שלי עם הידיים שלו, הוא לא ניסה, הוא פיסק ואחרי שפיסק הוא התקרב אלי, ניצמד אלי עם האיבר מין שלו עד לאיבר מין שלי אבל לא הצליח להחדיר"** [נ/1, עמ' 4]. היא לא הוסיפה תיאורים מעבר לכך, לא טענה כי הנאשם הצליח להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה אפילו באופן חלקי, ואף סיפרה כי הנאשם עזב אותה כאשר צעקה שהוא מכאיב לה [פרוטוקול, עמ' 7].

101. כאמור, התרשמתי מאמינות גרסתה של המתלוננת גם במהלך עדותה בבית המשפט. הקושי לספר את הדברים ניכר בעדותה ובשפת-הגוף שלה, במיוחד כאשר תיארה את ניסיון הבעילה. בעת שהושמעה באולם הקלטת השיחה למוקד 100 פרצה המתלוננת בבכי, ונראה היה כי השיחה "מחזירה אותה" אל האירוע באופן מוחשי. בחקירתה הנגדית לא ניסתה להתחמק משאלותיו של הסנגור והקפידה להשיב גם על שאלות שאינן נוחות.

102. אופן חשיפת האירוע: המתלוננת לא הגיעה אל תחנת המשטרה מיזמתה, כדי להגיש תלונה נגד הנאשם, כפי שהיינו מצפים ממי שזוממת להעליל עליו. נראה כי הפנייה הראשונה למוקד 100 נועדה להראות לנאשם שהמתלוננת רצינית בדרישתה מן הנאשם לצאת מהדירה, ולא במטרה להוביל למעצרו - כפי שהעידה המתלוננת. מסקנה זו עולה מכך שלאחר שהנאשם יוצא מהדירה, ואף שעתיים לאחר מכן (עד להגעת השוטרים), המתלוננת אינה שבה ומתקשרת למוקד כדי לבדוק אם מישהו הקשיב לשיחה, כדי למסור את כתובתה, כדי לספר את שארע או כדי לוודא את הטיפול בתלונה (כזכור, בפנייתה הראשונית לא מסרה למוקדנית דבר). המתלוננת הסתפקה בכך שהנאשם יצא מהדירה ולא התקשרה שוב למשטרה. לאחר שיצא הנאשם החלה המתלוננת לשטוף את הקיא שהותיר אחריו (מה שלכאורה מטשטש את שארע באותו ערב), ולא ענתה אף לאמה שחייגה אליה [ת/15].

103. יתרה מכך: המתלוננת הופתעה לגלות בפתח דירתה את אמה ואת השוטרים. רק לאחר מאמצי שכנוע מצד שוטרת הסיור, הסכימה המתלוננת לספר את שארע [ת/14, ת/15]. אף בעדותה הראשונה במשטרה, כאשר נשאלה מה סיפרה לשוטרת, השיבה **"לא אמרתי לה שום דבר, לא רציני לבוא לפה בכלל"** [נ/1, עמ' 3].

104. על מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאירוע העידו אמה, שוטרת הסיור והחוקר יניב חן. שלושתם סיפרו על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת. אמה של המתלוננת תארה כי, בעת שהגיעה לדירת המתלוננת, היא **"..בכתה ורעדה, חיבקה את עצמה כשהיא עם חלוק מגבת עליה"**. האם הוסיפה ותיארה כי המתלוננת התנגדה אף לניסיונותיה של האם לסייע לה להתלבש ואמרה **"אל תגעו בי, אל תגעו בי"** [ת/15]. שוטרת הסיור תיעדה בדו"ח הפעולה של האירוע כי מצאה את המתלוננת **"בוכיה ונסערת... היה מאוד קשה לדבר איתה היא לא הוציאה מילה מהפה וכששאלתי אותה אם הבחור שמחוך לדלת קשור אליה מסרה לי בצעקה שהוא ניסה לאנוס אותה"** [ת/14].

105. עדותו של רס"ר יניב חן תומכת בעדויות של האם ושוטרת הסיור. בעדותו סיפר כי המתלוננת סירבה בתחילה בכל תוקף לעימות עם הנאשם, ותיאר כך את מצבה: **"אנחנו מדברים על בעיקר בכי, אני זוכר שגם היו מקטעים שהיא רעדה, סוג של שיתוק ואני מנסה לדבר אותה ללכת והיא נשארת תקועה במקום"** [פרוטוקול מיום 22.12.15, עמ' 33]. לתיאור זה מתווספים תיאורים של שני שוטרים ששהו בתחנה ונתקלו במתלוננת בסמוך

לעומת. רס"ב יפעת כליף תיעדה: "בתאריך 7.5.14, ישבתי במשרדי, יניב חן נכנס עם המתלוננת בשם (...) ואני יצאתי מהמשרד. אחרי כ-2 דקות נכנסתי חזרה למשרד והבחנתי במתלוננת כשהיא בוכה ורועדת בכל גופה. יניב שוחח עימה לגבי עימות עם חשוד. והיא לא הסכימה וטענה כי היא פוחדת מהחשוד. (...) היא עמדה בסירובה ולא פסקה מלבכות, עיניה היו פקוחות לרווחה והיא חסמה את פיה עם ידיה. וכל זאת כשהיא בוכה בכי מר" [ת/4]. רס"מ מיכאל עקנין, שנכח בעימות, תיאר את מצבה של המתלוננת בסמוך לכניסתה לחדר: "... היא לא הפסיקה לרעוד ולבכות" [ת/5].

106. אינדיקציה נוספת למצבה הנפשי ניתן למצוא אף בהערת החוקר בשולי הודעת המתלוננת במשטרה: "התרשמתי ממצוקה קשה של המתלוננת וממהימנותה. מתחילת העדות לא יצרה קשר עין אולם דיברה לעניין תוך פרצי בכי ודמעה לאורך כל העדות כשרגליה קופצניות כל העת" [נ/1, עמ' 7].

107. ההגנה טוענת כי, בניגוד לאמור בעדויות השוטרים שנתקלו במתלוננת לפני כניסתה לחדר העימות ותיעדו במזכרים את מצבה הנפשי [ת/5, ת/6], סרטון העימות מראה את המתלוננת מדברת בטלפון, מגלגלת סיגריות וצועקת על הנאשם. בניגוד לטענת ההגנה, בתחילת ההקלטה [ת/11א] ניתן בבירור לראות שהמתלוננת אוחזת בידה נייד ומנגבת את דמעותיה. גבה כפוף, היא מתיישבת בצמוד לחוקר כשפניה אינן מופנות לנאשם. שפת-גופה מרמזת על מצבה הנפשי, דקות לפני כניסתה לחדר העימות, כמתואר בעדויות השוטרים [ת/5, ת/6]. אכן בשלב מסוים המתלוננת פונה לנאשם ואף מרימה עליו את קולה. אולם, לא מצאתי כי יש בכך כדי לסתור את מצבה הנפשי עובר לעימות. ייתכן כי בשלב כלשהו, כשראתה שהנאשם כפות ושני השוטרים מונעים ממנו להתקרב אליה, החלה לחוש ביטחון שהלך והתגבר ככל שנמשך העימות.

108. אף העובדה שהמתלוננת לא חזרה לדירתה מאז האירוע [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 9; ת/15] מעידה על האופי הטרומטי של האירוע, בניגוד מוחלט לגרסת הנאשם. זו אינה מחווה התנהגותית גרידא, שיכולה אולי להתפרש כ"הצגה". זו התנהגות משמעותית שכרוכה במחיר אישי, וערכה ההוריית רב.

109. עדויות אלה לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת מהוות, למעלה מן הצורך, סיוע לגרסתה. כמה שנאמר: "ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין" [ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016), פסקה 49].

110. גרסתה של המתלוננת מתיישבת אף עם הראיות החיצוניות בתיק. הפנייה למוקד 100 הוקלטה, ובה נשמעת המתלוננת כשהיא דורשת מהנאשם לצאת [ת/2, ת/2א]. הקלטה זו תואמת את גרסת המתלוננת מבחינת שעת השיחה ותוכנה. ממצאי בדיקת הדנ"א מתיישבים במדויק עם תיאורה של המתלוננת את האירועים, ובמיוחד עם הנשיכה בישבנה, שהוכחה על ידי הנאשם [חוות-דעת פקד משיח ת/17, וחקירתו הנגדית בפרוטוקול מיום 14.2.16]. גם מקומו של הנאשם בעת שנמצא על ידי השוטרים, האופן שבו היה לבוש ומקום חולצתו ונעליו לצדו - תומכים בגרסתה של המתלוננת. הנאשם, בהתאם לגרסת המתלוננת, אכן לא לבש תחתונים מתחת למכנסי הג'ינס שאותם לבש בעת שנעצר. אף הפגיעות הפיזיות שנמצאו על גופה של המתלוננת מתיישבות עם גרסתה [חוות-דעת ד"ר קריספין, ת/6].

111. תמיכה נוספת לאמינות גרסתה של המתלוננת נמצאה לי באמרותיה בסמוך לאירוע, שעליהם העידה שוטרת הסיוע. דברים אלה גם קבילים לאמיתות תוכנם, בהיותם "אמרת עד בעת ביצוע עבירה" [פקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971, סעיף 9]. סמיכות הזמנים תימדד בהתאם לנסיבות העניין ולשכל הישר. במקרה דנן,

המתלוננת סיפרה לשוטרת הסיור כי הנאשם ניסה לאנוס אותה [פרוטוקול מיום 22.12.15, עמ' 45; ת/14]. היה זה כשעתיים אחרי האירוע, בסמוך להגעת השוטרת לדירת המתלוננת [ראו והשוו ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2009)], שם דובר באמרת קורבן עבירה אשר הגיע לבית החולים לטיפול רפואי, ושם חשף את זהות הפוגע. בית המשפט קיבל את דבריו, למרות שלא נאמרו מיד לאחר מעשה העבירה]. יוער גם כי כאשר מדובר בנפגעת עבירות-מין, בית המשפט נוטה לנהוג בגמישות גדולה יותר בכללי הקבילות של עדות שמועה [ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2015), פסקה 55]. מכל מקום, ברור כי מדובר בראיה קבילה להוכחת מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך מאוד לאירוע.

112. הראיות בתיק ובמיוחד אופן חשיפת האירוע ומצבה הנפשי של המתלוננת, אינן מתיישבות, אפוא, עם תרחיש של עלילה שהמתלוננת בדתה. ההגנה טענה כי מחולל האירוע, והסיבה שבגינה ביקשה המתלוננת את יציאתו של הנאשם מדירתה, היו הערתו הביקורתית על כי המתלוננת "הולכת עם אנשים נשואים" [לעיל פסקה 66]. הנאשם הסביר כי בשלב זה האווירה בחדר השתנתה לפתע לחלוטין, והמתלוננת החלה לדרוש כי יצא מהדירה, אולם הוא סירב, כיוון שהיה שתוי ובתקווה כי בבוקר האווירה תשוב להיות נעימה כשהייתה.

113. טענה זו של הנאשם אינה סבירה; ואינה מתיישבת עם הראיות בתיק, ובמיוחד עם מצבה הנפשי של המתלוננת. לא סביר שאמירה כזו, כשלעצמה, תוביל את המתלוננת להעליל על ידיד שלה עלילה שעלולה להכניסו לכלא למשך שנים, אשר כרוכה במלאכה מורכבת ומתוחכמת של בידוי ראיות וביום עדויות ומצב נפשי לאורך כל שלבי החקירה והמשפט; דבר שגם מעמיד את המתלוננת עצמה בסיכון להסתבך בעבירה פלילית חמורה.

114. לו חפצה המתלוננת להעליל על הנאשם, סביר להניח שהייתה נמנעת מתיאורים העלולים לעורר ספק בגרסתה. לדוגמא, לא היה לה אינטרס לספר, כבר בעדותה במשטרה, כי היא זו שהתקשרה לנאשם מיוזמתה, בשעה מאוחרת, והיא זו שהציעה כי ייפגשו באותו ערב. בדומה לכך, לו ביקשה להעליל עליו - לא הייתה טורחת לספר, מיזמתה, כי הנאשם לא הצליח להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת סיפרה גם פרטים העשויים להיראות למתבונן מבחוץ תמוהים ובלתי הגיוניים; כגון הזמנת הנאשם לשתיית וויסקי, ישיבתה על המיטה לאחר שהנאשם תקף אותה, ובחירת נושא השיחה של גברים בוגדים [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 7].

115. כאמור, גם במהלך עדותה של המתלוננת לפנינו הבחנתי ב"אותות אמת" בהתנהגותה. היא ניסתה להיות מאופקת, אולם ניכר היה בה כי היא מדברת בקושי. כלומר, לא נצפו בהעדתה סימנים של האדרה דרמטית. להפך: ניכרה הפנמה של קושי וכאב, שמדי פעם "דלפו"; במיוחד בעת שהושמעה למתלוננת ההקלטה של פנייתה למוקד 100.

סתירות נטענות בגרסת המתלוננת

116. ההגנה טענה בסיכומיה כי אין לתת אמון בגרסתה של המתלוננת, בין היתר, נוכח סתירות בעדותה. כפי שיבואר להלן, לא מצאתי ממש בטענה, משום שניתן ליישב את הסתירות הנטענות. כמה שנאמר:

"אי הדיוקים או הסתירות לכאורה בגרסתה של א' אינם מעלים חשש שגרסתה אינה גרסת אמת והם נובעים מחלוק הזמן ומטיבו של המין האנושי שאינו בעל זכרון של מחשב או רובוט... '... מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, אפוא, שסתירות ואי-דיוק-לשון שכיחים הם לא רק בדברי

עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד האחר או הצד האחר משתדלים לשים בפיו" [ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011)], פסקה 138 בפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור].

117. במיוחד נאמרו דברים מעין אלו לגבי נפגעי עבירות-מין:

"בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות מין על קורבנותיהם, הרי, שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות עבירות אלה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי-דיוקים (...). לפיכך, וכפי שנפסק לא אחת, בבוא בית-המשפט לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת (או המתלונן) בעבירות מין, הוא יכול להסתפק 'בגרעין האמת' שבה, ולעיתים אך 'בגרעין הקשה' של הדברים. יתירה מזאת, במקרים כגון דא, רשאי בית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים על-יסוד גרסתו של קורבן לתקיפה מינית, חרף שקרים ואי-אמירת אמת מצידו (...). זאת ועוד, במצב הדברים הרגיל בוחן בית-המשפט את התנהלותו והתנהגותו של קורבן העבירה, במהלך האירוע ולאחריו, במדדים של היגיון ו"רציונאליות". לא כך הוא הדבר בעבירות מין, באשר ניסיון החיים מלמדנו, כי פעמים רבות התנהגותו של קורבן עבירת המין, עשויה להידמות, למתבונן מהצד, תמוהה, לא רציונאלית וכזו שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגותו של קורבן עבירת המין נראית למתבונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראויה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעיד, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה..." [ע"פ 5633/12 און ניימן נ' מדינת ישראל (10.07.2013)], פסקה 26].

118. כפי שאפרט להלן, אי הדיוקים או הסתירות הנטענות בגרסתה של המתלוננת, ברובם, אינם נוגעים לליבת האירועים ואין בהם כדי לפגום במהימנות עדותה.

119. פתיחת הדלת לנאשם: המתלוננת העידה לראשונה בבית המשפט כי פתחה את הדלת באופן חלקי, והסבירה כי לא ציינה זאת בהודעתה במשטרה משום ש"הייתה בטראומה של החיים שלה". לטענת ההגנה, הדבר אינו מתיישב עם אופן מסירת יתר החלקים של עדותה. לדוגמא, ידעה כבר בחקירתה הראשונה במשטרה לספר כי כאשר הגיע הנאשם לביתה היה לו ריח של אלכוהול מהפה והוא היה שיכור [נ/4], וכי הגיע עם "מבט של מישהו שבא עם מטרה אחת, פשוט לזיין אותי... גם כשזה בניגוד לרצוני". רק כאשר הסניגור שאל אותה מדוע לא טרקה את הדלת בפניו של הנאשם, אשר הגיע אליה במצב כזה וללא התראה - היא מוסרת לראשונה שהנאשם פרץ את הדלת בכוח [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 17]. כאמור לעיל, כבר נפסק פעמים רבות כי אין התנהגות אחת נכונה שלפיה כל הנפגעים של עבירות-מין נוהגים או אמורים להתנהג. לפיכך אין כל נפקות לכך שהמתלוננת לא טרקה את הדלת בפניו של הנאשם, אלא נהגה בדרך אחרת.

120. המתלוננת הסבירה שלא ראתה מתי בדיוק הסיר הנאשם את תחתוניו וראתה לפתע שהוא בלי תחתונים [נ/1]. לטענת ההגנה, הדבר אינו סביר בשים לב לשטחה הקטן של דירת המתלוננת. לא מצאתי כי יש ממש בטענת ההגנה, או כי יש משמעות לגודל הדירה בהקשר זה. המתלוננת העידה שהנאשם הסיר את תחתוניו בעת שתקף אותה (שכן לפני שתקף אותה היה עם תחתונים); וככל הנראה הסיר אותם תוך כדי ניסיון לגעת בה מתחת לחלוקה. בהחלט ייתכן שהמתלוננת, אשר ריכזה את מרצה בניסיונות עיקשים להדוף את הנאשם ובמקביל לאחוז בחלוקה כשהוא סגור, לא תבחין או לא תזכור את העיתוי שבו הסיר הנאשם את תחתוניו.

121. סתירה נוספת לה טוענת ההגנה היא אמירתה של המתלוננת, לראשונה בעדותה בבית המשפט, כי

ישבה על קצה המיטה [עמ' 8]; להבדיל מאמירתה במשטרה כי ישבה על המיטה, מבלי לפרט באיזה חלק של המיטה [נ/1, שורה 31]. לטענת ההגנה, המתלוננת הוסיפה את הפרט הזה כהסבר לשאלה מדוע נותרה לשבת, לאחר שהנאשם הרים את חלוקה ונשך אותה בישבנה; והיא נעזרה בו בהסברה כי מכיוון שישבה בין הנאשם והקיר - לא היה לה לאן ללכת [עמ' 27, שורות 1-4]. ההגנה הוסיפה וטענה כי הסברה של המתלוננת שלפיו מסרה פרט נוסף זה בבית המשפט משום שנשאלה על כך, בניגוד להודעתה במשטרה שבה לא נשאלה על כך - אינו תואם את הפרוטוקול, שממנו עולה כי המתלוננת הוסיפה זאת בבית המשפט ללא כל הקדמה ומבלי שנשאלה. איני מקבל טענה זו. סביר בהחלט כי בסערת הרגשות שבה הייתה המתלוננת לאחר האירוע, היא לא חשבה שמדובר בפרט מהותי, או ששכחה להוסיפו. ממילא אין מדובר בסתירה מהותית הנוגעת לליבת האירועים, ואין בפער שולי זה כדי לפגום במהימנות גרסתה של המתלוננת. בדומה לכך נדחתה בזה אף טענת ההגנה כי המתלוננת לא סיפרה בחקירתה במשטרה שהנאשם נעל את דלת הדירה, ורק אמרה שסגר אותה [נ/1, שורה 36]. הסברה של המתלוננת, כי מבחינתה מדובר בעניין מובן מאליה אשר לא נשאלה עליו באופן ספציפי, סביר בעיניי [פרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 28].

122. ההגנה מפנה לכך שהמתלוננת, בהודעתה במשטרה, סיפרה שניסיון החדירה התרחש בפינת הישיבה [סעיפים 11-14 בכתב האישום, נ/1]; וזאת בשונה מעדותה בבית המשפט, שם סיפרה כי ניסיון החדירה התרחש על המיטה [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8]. אף טענה זאת של ההגנה נדחתה. אכן, ישנו שוני מסוים בתיאור האירועים; אולם לא מצאתי שמדובר בסתירה מהותית, או כי יש בו כדי לפגום במהימנות הגרסה. כך סיפרה המתלוננת, בעדותה לפנינו, לגבי האירוע שהתרחש בפינת הישיבה:

"באותו שלב הוא כבר היה בלי תחתונים, אני לא ראיתי מתי הוא הספיק להפשיל את התחתונים, הוא רצה שאפסק את הרגליים. אני דוחפת, הודפת. זו דירת סטודיו והכל קרוב אחד לשני, השלב הזה שתיארתי שהוא בלי תחתונים ורצה שאפסק את רגלי זה על הכיסא ליד השולחן של המטבח" [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8].

123. מיד בהמשך מתארת המתלוננת את האירוע שהתרחש על המיטה:

"... הוא השכיב אותי על המיטה, פיסק לי את הרגליים. הוא רכן מעלי. הגוף שלו היה קרוב אלי מדי. הוא ניסה לחדור אלי עם האיבר שלו לאיבר שלי, בעטתי בו בכל הכוח" [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8].

124. אכן, כטענת ההגנה, המתלוננת אינה אומרת באופן מפורש שהנאשם "ניסה לחדור" אליה, בהתייחס לאירוע שהתרחש בפינת הישיבה, בשונה מתיאורה את האירוע בחקירתה במשטרה [נ/1]. אולם, אין בכך כדי לערער את גרסתה. המתלוננת חוזרת ומתארת את שני האירועים האמורים באופן עקבי, כשהיא חוזרת על התימות שלפיהן הנאשם, בשתי ההזדמנויות הללו, תקף אותה ופיסק את רגליה, כשהוא אינו לובש תחתונים. בחקירתה הנגדית אודות מה שהתרחש על המיטה אמרה המתלוננת: **"... הוא פיסק לי את הרגליים, ניסה שוב לחדור..."** [עמ' 26, ההדגשה הוספה]. מהשימוש במילה "שוב" ניתן ללמוד כי המתלוננת מתארת שני אירועים שונים, שבשניהם הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. די במעשיו של הנאשם כדי ללמד על כוונתו הסופית. פיסוק רגליה של המתלוננת, תוך שהנאשם רוכן מעליה ומוריד את תחתוניו, מעיד על "תחילת ביצוע" של מעשה אונס ועל קיום יסודותיה של עבירת הניסיון [ע"פ 2776/97 מדר נ' מדינת ישראל (21.6.1999)]. הכוונה הגלומה בהתנהגות זו של הנאשם, והכוונה הגלומה בתיאורה החסר של המתלוננת, הן ברורות; אף בלא לפרש אותן "In so many words". מסקנתי הנה, אפוא, כי השוני הנטען בגרסתה של המתלוננת אינו מהותי.

125. ההגנה טוענת כי המתלוננת לא העידה בבית המשפט על המתואר ל השער מתיישבות עם גרסתה [חו"ד מוחלט לגרסת הנאשם. בסעיפים 17-20 בכתב האישום אודות חניקתה על ידי הנאשם, שעליה העידה בחקירתה במשטרה [נ/1]. אולם, לא ניתן לקבל את מסקנת ההגנה כי אירוע זה לא התרחש. עדות המתלוננת במשטרה בעניין זה נתמכת בעדות אמה [ת/15], שלפיה - בסמוך להגעתה לדירה עם השוטרים - המתלוננת אמרה שהנאשם ניסה לאנוס אותה וחנק אותה. המדובר בדברים שאמרה המתלוננת בסמוך לאירוע, בעת שהייתה בסערת רגשות. לפיכך, בהיעדר ראיה לסתור, יש לקבלם כעדות אמינה. אפילו אין מקום להרשיע את הנאשם במעשה מסוים זה על יסוד עדות השמועה של אם המתלוננת - מכל-מקום אין השמטתו מעדות המתלוננת בבית המשפט כדי לפגום באמינות גרסתה.

126. ההגנה טענה כי עדות המתלוננת אינה מתיישבת עם הרישום שנעשה על ידי המשטרה [ת/1]. המתלוננת תיארה כי חייגה פעמיים למשטרה; ואילו ברישום השיחות מופיעה שיחה אחת נכנסת מהמתלוננת ושיחה נוספת יוצאת - כשהמוקדנית התקשרה אליה בחזרה. יש לדחות גם טענה זו. המתלוננת אמרה שבפעם הראשונה התקשרה ומיד ניתקה; ויכול להיות ששיחה זו כלל לא נקלטה במוקד. לגבי השמטת התקשרותה החוזרת של המוקדנית יש לומר כי לא ברור אם השיחה נקלטה, אם הטלפון של המתלוננת היה זמין, ואם הבינה שחוזרים אליה מהמשטרה. נראה שהמתלוננת לא יכלה לענות לשיחה, כמשתקף בכך שגם כשאמה התקשרה אליה - היא לא ענתה. לא בוסס, אפוא, כי המתלוננת קיבלה את השיחה החוזרת מהמוקד, ומכל מקום לא היה למתלוננת עניין להסתיר זאת.

127. עוד נטען על ידי ההגנה כי, בניגוד לאמור בכתב האישום, בעדותה בבית המשפט שינתה המתלוננת את סדר הדברים, וסיפרה שהתקשרה למשטרה מיד לאחר האירוע שהתרחש על המיטה [פרוטוקול עמוד 8 שורות 11-12]. אולם, איני רואה בהבדל זה משם סתירה מהותית המכרסמת במהימנותה של המתלוננת.

128. ההגנה טוענת כי בהקלטה של פניית המתלוננת למשטרה - המתלוננת אינה נשמעת כמי שנתונה בדחק, אלא כאישה מחושבת וקרה המדברת בשקט וללא כל פחד. היא אינה מספרת על מה שאירע, על אף שלדבריה התקשרה מבלי שהנאשם שם לב לכך. אולם, טון דיבור כזה עשוי להצביע על מנגנון ההגנה המוכר של התנתקות רגשית, האופייני לנפגעות תקיפה מינית.

129. ההגנה מוסיפה וטוענת כי התנהגותה של המתלוננת, אשר גררה את הנאשם מהמיטה, הלבשה אותו, התקשרה כדי לאתר את מכשיר הטלפון הנייד שלו, וזרקה את בגדיו ואותו עצמו אל מחוץ לדירתה - מעידה שהיא לא פחדה מהנאשם. אולם, יש לזכור כי הנאשם לא היה אנס זר מן הרחוב; אלא ידיד של המתלוננת, המוכר לה מילדות, אשר לפתע התנהג אליה שלא כשורה. בנסיבות אלה, התנהלותה האמורה של המתלוננת אינה מעוררת כל תמיהה.

130. לבסוף טוענת ההגנה כי לו היה הנאשם מבצע את המעשים המיוחסים לו - לא יעלה על הדעת שהיה יושב וממתין שעתיים לחוקרי המשטרה בחדר המדרגות שליד דירת המתלוננת. מובן שאין כלום בטענה זו, שהרי הנאשם לא המתין שם אלא שכב שם בתרדמת שכרותו.

131. לסיכום: התרשמתי כי גרסתה של המתלוננת מהימנה ועקבית. הסתירות להן טענה ההגנה לא פגמו במהימנותה, וניתן ליחסן למצב הנפשי הקשה בו הייתה שרויה המתלוננת לאחר האירוע. הגרסה נתמכת אף על ידי ראיות אובייקטיביות חיצוניות ועדויות אחרות. לפיכך אני מאמין למתלוננת ומאמץ את גרסתה לאירועים הנדונים בכתב האישום.

בחירת עדות הנאשם

132. אין מקום להעדיף את גרסת הנאשם, שלפיה הוא והמתלוננת בילו ערב נעים, ולקבוע כי גרסת המתלוננת "הזויה" ונטולת הגיון פנימי. לא ניתן לקבוע שהנאשם זוכר את כל פרטי הערב, כפי שטען [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 52], בהתחשב בכך שבשתי הזדמנויות שונות, מיד עם מעצרו ובתחילת חקירתו, טען כי אינו זוכר דבר [ת/3 ו-ת/10ב', בהתאמה]. אמנם, ייתכן שתחת ערפול האלכוהול והשינה, שבו היה נתון בעת מעצרו, לא זכר את שארע; וכשהתפוגג הערפול - הצטלל זכרונו. אולם, פרטים מגרסת הנאשם שנסתרו בראיות אובייקטיביות מובילים למסקנה שכנראה חלקים נכבדים מהערב נמחקו מזיכרונו. אפשרות זו תואמת את השפעתה הפוטנציאלית של כמות האלכוהול הגדולה שהנאשם שתה, השפעה שהיא מן המפורסמות ובגדר ידיעה שיפוטית.

133. גרסת הנאשם הייתה חסרה ולא עקבית. הוא לא ידע לתאר, לא בחקירתו במשטרה ולא בעדותו לפניו, את השתלשלות הערב במלואה. באופן חשוד, הנאשם ידע לתאר חלקים מסוימים בערב לפרטי פרטים, אולם בכל הנוגע לחלקים הבעייתיים - סיפק תיאור כללי בלבד. זהו דפוס אופייני לגרסאות שקריות.

134. לדוגמא, הנאשם ידע לתאר באופן מדויק למדי, ואף לתזמן, את יום האירוע - עד הגעתו לדירת המתלוננת. הוא ידע לספר שהמתלוננת הסתכלה בעינית לפני שפתחה את הדלת, ואף חזר על המילים המדויקות שאותן לכאורה אמר למתלוננת עם הגעתו לדירתה "**היא חייכה, אמרתי לה 'שלום' (...), לא יכולתי לבוא לקחת אותך בגלל שחברים התקפלו מהעל האש. באתי לשבת איתך להעביר איתך את הלילה'. היא פתחה לי את הדלת, נכנסתי, נתתי לה חיבוק ונשיקה...**" [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 50].

135. אולם, כאשר הנאשם מגיע לתיאורו את ההתרחשות בתוך הדירה, הופך התיאור לכללי ודל בפרטים. התיאור אינו מספק הסבר להתרחשות הממלאת פרק זמן של כשלוש שעות - הזמן בו נמצא בדירה ואין לגביו מחלוקת. גרסתו, לגבי השלב שלאחר הסרת בגדיו, היא זו: הוא והמתלוננת ישבו, שתי ושוחחו עד אשר בשלב מסוים, בעקבות שיחת טלפון שאותה קיבלה לכאורה המתלוננת, אמר אמירה שהכעיסה אותה, ובבת אחת השתנתה האווירה. הנאשם ניסה לחבק את המתלוננת ולהשיב את האווירה לקדמותה, אולם המתלוננת לא נעתרה לחיבוק והדפה אותו. הנאשם, בתגובה, הלך לישון על מיטת המתלוננת, והתעורר כאשר נעצר - בעודו שוכב על מיטת המתלוננת.

136. אין בתיאורו של הנאשם לאירועים פרטים, כגון היכן נמצא כל אחד משניהם במשך הערב. שיאו של עניין זה בעמידתו של הנאשם על כי הוא זוכר כל פרט מפרטי הערב, ועל כי נעצר במיטתה של המתלוננת [ת/10א', החל מדקה 8:32:00; פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 93-96] - בעוד שבפועל הנאשם היה מחוץ לדירת המתלוננת בעת ששוטרי הסיור ואם המתלוננת הגיעו לשם, ושם הוא נעצר [עדות שוטרי הסיור, פרוטוקול מיום 22.12.15, עמ' 45; ת/14; עדות אמה של המתלוננת, ת/15; עדות המתלוננת, פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 8]. יתרה מכך, במענה לכתב האישום הנאשם הודה כי יצא מביתה של המתלוננת לאחר שסייעה לו ללבוש את מכנסיו [פרוטוקול מיום 21.6.15, עמ' 3].

137. בגרסתו של הנאשם אין כל הסבר להימצאותו של דנ"א על ישבנה של המתלוננת. הנאשם לא תיאר כל מגע שלו, אף לא בהסכמה, עם ישבנה של המתלוננת. הוא לא סיפק הסבר אחר וקונקרטי למעבר הדנ"א. ניסיונו לתלות את ממצאי הבדיקה באפשרות הקלושה כי ההעברה נעשתה בדרך אקראית כלשהי, כתוצאה מהימצאותו ביחד עם המתלוננת בחלל אחד; כמו גם ניסיונו להטיח האשמות בעלמא כלפי החוקר והמשטרה, שאפילו סניגורו לא חזר עליהן - לא נתמכו בראיות. אכן, לפי עדותו של פקד משיח, ישנה אפשרות תיאורטית שיעבור דנ"א בין אנשים הנמצאים

באותו חדר אף בדרכים אחרות; כגון באמצעות חפצים או ליטוף. אולם, הדבר אינו סביר; משום שלצורך דגימת דנ"א 3 ימים לאחר האירוע נדרשת הותרת כמות נכבדה של דנ"א, אשר לא סביר שהועברה באמצעות ליטוף בלבד [פרוטוקול מיום 14.2.16]. יודגש כי ממצאי הדנ"א אינם מהווים ראיה מבודדת, אלא משתלבים עם שאר הראיות, באופן התומך בגרסתה של המתלוננת. כמה שנאמר:

"אפילו נאמר שבדיקת דנ"א - כראיה נסיבתית - אין בכוחה להביא לבדה למסקנה אחת ויחידה לביסוס הרשעתו של אדם (...), הרי בהצטרף אליה ראיות נסיבתיות נוספות יש בכוחה לעשות את "...חזקת חפותו של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד" (...)" [ע"פ 9724/02 מוראד אבו-חמאד נ' מדינת ישראל (22.10.2003), פסקה 4 בפסק-דינו של כב' השופט י' טירקל].

138. ראיה נוספת לכך שהנאשם אינו באמת זוכר את פרטי הערב מצויה בכך שהנאשם לא ידע להסביר לאן נעלמו תחתוניו. לגרסתו, היה עם תחתונים וגרביים במשך כל האירוע, עד שהלך לישון במיטת המתלוננת שבה נעצר [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 91]. אולם שוטרי הסיור מצאו את הנאשם עם מכנסיו עליו, כאשר תחתוניו אינם עליו אלא זרוקים על רצפת המטבח בדירת המתלוננת. עדות שוטרי הסיור משתלבת בעדות המתלוננת כי הנאשם הסיר את תחתוניו במהלך אחד הניסיונות לתקוף אותה, בדיוק לפני ניסיון החדירה [פרוטוקול מיום 15.11.15, עמ' 7-8]. בחקירתה זיהתה המתלוננת את התחתונים כתחתוני הנאשם, לאחר שהוצג לה צילום שלהם [נ/2].

139. הנאשם אינו מציע מניע לכך שהמתלוננת תפליל אותו, ואינו מסביר באופן משכנע מדוע התקשרה למוקד 100, אם אכן בילו יחדיו ערב נעים. הסבריו היו קלושים והם השתנו והתפתחו לאורך ההליך. בחקירתו טען הנאשם כי המתלוננת התקשרה למשטרה כיוון ש"התבאסה על כך שהלכתי ונרדמתי כמו תינוקת" [ת/10ב', עמ' 11 שורות 25-26; ובהמשך בעמ' 13]. בהמשך חקירתו הציע הנאשם שהמתלוננת כעסה עליו בגלל טענתו כי לא כל הגברים "מניאקים" [שם, עמ' 14]. בעדותו בבית המשפט הוסיף שהמתלוננת קיבלה שיחת טלפון מגבר נשוי שעמו היא עובדת. בעקבות כך החלה השיחה על גברים בוגדים, והנאשם הסתייג מקשריה של המתלוננת עם גברים נשואים [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 49-50]. גרסת הנאשם בדבר אותה שיחת טלפון הועלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט, הוכחשה על ידי המתלוננת, וקיומה לא הוכח בדרך אחרת. אף סניגורו של הנאשם לא הזכיר שיחה זו בסיכומיו. ניתן לראות שהנאשם מתקשה לספק הסבר מניח את הדעת לסיבה שבגינה המתלוננת תרצה להפלילו; ואפילו אקבל את הסברו האחרון לגבי שיחת הטלפון - מדובר בהסבר קלוש ובלתי סביר.

140. לא סביר בעיניי כי היה סתם-כך שינוי חריף מאווירה נעימה, מגע בעל אופי מיני בהסכמה ושיחה נחמדה בין ידידים - לאווירה עכורה עד כדי כך. לא ברור כיצד נוצר, בין ידידים, בגלל ויכוח של מה בכך, קרע כה עמוק - שהוביל תוך זמן קצר לכך שהמתלוננת מחייגת למוקד 100 ולאחר מכן נמצאת בדירתה נסערה ובוכייה, ומעלילה על הנאשם כי ניסה לאנוס אותה. גרסה זו אף אינה מתיישבת עם מצבה הנפשי של המתלוננת, כפי שנסקר בהרחבה לעיל [בפסקאות 103-108].

141. בסיכומי ההגנה נטען כי גרסת הנאשם, שלפיה נעצר כשהוא שוכב על המיטה, נולדה ככל הנראה מהשפעת האלכוהול על זכרונו. טענה זו סותרת את גרסת הנאשם, שעליה עמד, כי הוא זוכר את כל פרטי הערב. יש לשאול, אפוא, אם הנאשם לא שכח גם דברים נוספים, והאם היה מודע להתנהגותו במשך האירוע, לעוצמת הכוח שהפעיל בעת שניסה לגעת בגופה של המתלוננת או ליטף את שערה, ולמידת יכולתו לשלוט בדחפיו. בכל אלה יש כדי להעיד על חוסר המהימנות של גרסתו, גם בלי לדעת אילו חלקים ממנה הנאשם המציא ואילו דימה לזכור. יודגש כי הנאשם נכנס למצב השכרות מרצונו החופשי, והוא אינו יכול להשתמש במצבו זה כמפלט מאחריות לתוצאותיו, לרבות

בתחום הראייתי.

142. הסתירות והשקרים בעדותו של הנאשם מהווים סיוע לגרסת המתלוננת [ע"פ 334/02 **דידי סיבוני נ' מדינת ישראל** (13.1.2003), וההפניות שם].

143. עדותו של הנאשם מאירה את האופן שבו הוא פירש את התנהגות המתלוננת, במנוגד לאמירות מפורשות מצידה במהלך הערב. כלומר, גם עדות הנאשם מחזקת את גרסת המתלוננת.

144. נראה כי בעקבות שיחת הטלפון בין המתלוננת והנאשם, בשעה 01:00, החליט הנאשם שהוא הולך לקיים יחסי מין עם המתלוננת. החלטה זו לא התבססה על הנאמר בפועל באותה שיחת טלפון - שבה הוחלט, על כך אין חולק, כי המתלוננת תצטרף אל הנאשם וחבריו ל"על האש", וכי חברו של הנאשם, לבד או עם הנאשם, יגיע לאסוף אותה [פרוטוקול מיום 17.3.16, עמ' 72]. משיחה זאת הבין הנאשם שהמתלוננת "**...רוצה לשבת איתי, והבנתי כן, שבעקרון כן יכול להיות מצב שלקיים יחסי מין, כי זה השיחות שהיו לנו...**" [שם, עמ' 72]. כשהוא מעומת עם כך שלשבת עם חברים לא זהה לקיום יחסי מין - הוא משיב "**אבל בסוף הערב זה כביכול מה שהיה קורה**" ומסביר שלמסקנה זו הגיע כיון "**....שזה היה הקשר בינינו**" [שם, עמ' 73].

145. לאור פרשנותו לשיחה החליט הנאשם, על דעת עצמו, להגיע לדירת המתלוננת, תוך שבחר לא להודיע לה שהוא מגיע או לברר האם היא מעוניינת בכך. כך הסביר החלטתו: "**... ביקשה ממני שאבוא לאסוף אותה לשבת עם החברים, ידעתי שהיא ש... רוצה לבוא לשבת איתי, אז שכולם התחילו ללכת והחבר לא הגיע, החלטתי ליסוע ל... לבוא לשבת איתה שם ולסיים את הערב שם**". ובהמשך הוסיף: "**ידעתי גם שבסוף זה ייגמר בבית אצלה... על סמך הקשר שלי עם ... כל התקופה שלנו**" [שם, עמ' 75].

146. הסברו זה של הנאשם שופך אור על התנהגותו במשך כל הערב. הנאשם החליט, על סמך מפגשו הקודם והיחיד עם המתלוננת, שבמסגרתו קיימו יחסי מין, כי זה טיב היחסים ביניהם; החליט שהמפגש הנוכחי ביניהם יתנהל באופן זהה לחלוטין; ולא הותיר מקום לאפשרות אחרת. כביכול, לפי ראיות עיניו של הנאשם, הסכמת המתלוננת, במהלך מפגשם הראשון, לקיים עמו יחסי מין - תקפה באופן גורף לכל מפגש עתידי.

147. כוונתו זו של הנאשם גובשה תוך התעלמות מהמציאות, וללא קשר להתנהגותה או דבריה של המתלוננת לפני האירוע ובמהלכו, מפורשים ככל שהיו.

148. לאחר שהחליט להגיע לדירת המתלוננת - הנאשם החליט, שוב על דעת עצמו, לפשוט את בגדיו ולהישאר עם תחתונים בלבד; וזאת לאחר שאף לגרסתו, המתלוננת הזיזה אותו ממנה בעת שניסה לנשקה: "**... באתי ונישקתי אותה והמתלוננת הזיזה אותי ואמרה לי 'תביא את הבקבוק'**". בהמשך תיקן ואמר "**... קודם כל לפני הבקבוק, נכנסתי לשירותים, הורדתי בגדים, יצאתי מהשירותים עם תחתון וגרביים, הבגדים נשארו במקלחת, המתלוננת שאלה אותי 'מה זה?' אמרתי לה ככה נוח לי והמשכנו לדבר**" [שם, עמ' 51].

149. ניתן לראות כי אף העובדה שהמתלוננת הזיזה אותו ממנה לא החדירה לתודעתו של הנאשם את חוסר הרצון שלה במעשיו. הוא המשיך בשלו, נכנס לשירותים והתפשט. לשאלת ב"כ המאשימה, מה הבין מכך שהמתלוננת הזיזה אותו - הסביר שהבין שהמתלוננת רוצה להשקותו במטרה שיחסי המין יהיו טובים יותר. למסקנה זאת הגיע, שוב, בהתבסס על מפגשם הקודם: "**הבנתי את זה כי אני יודע שפעם קודמת גם שתינו פעם קודמת, והסקס בינינו היה**

טוב. היא רצתה" [שם, עמ' 87].

150. אף כאשר נשאל מדוע לא יצא מדירת המתלוננת, על אף שדרשה ממנו לצאת - התבסס על המפגש הקודם, תוך התעלמות מהסיטואציה הנוכחית, והשיב: **"...בגלל שישנתי אצלה פעם קודמת הרגשתי בנוח לישון אצלה"**; וזאת חרף הודאתו כי המתלוננת דרשה ממנו במפורש לעזוב את הדירה [שם, עמ' 88]. הנאשם, בעדותו ובחקירתו במשטרה [ת/10ב', עמ' 8, 9 ו-10], שב וחוזר על כך שהמתלוננת פתחה לו את הדלת כשלגופה חלוק בלבד. בעדותו בבית המשפט אף הוסיף כי החלוק היה **"פתוח לרווחה"** [שם, עמ' 50]. אף מההתכתבות בין הנאשם והמתלוננת, עובר למועד האירוע, ניתן ללמוד על הקושי של הנאשם לקבל סירוב מהמתלוננת [ת/9], כאשר הוא שב ומנסה לשדל אותה כי תיפגש עמו.

151. אולם, לא ניתן להסיק הסכמה של המתלוננת לקיום יחסי מין במפגש הנדון מן ההתרחשות במפגש הקודם. בדומה לכך, לא ניתן ללמוד דבר מכך שהמתלוננת פתחה לנאשם את דלת דירתה כשהיא לבושה בחלוק (וזאת אף אם נקבל את גרסת הנאשם כי המתלוננת הסתכלה בעינית וידעה כי הוא זה שעומד מאחורי הדלת). כמה שנאמר:

"בפני בתי המשפט מתבררים, כמעשה שבשגרה משפטי אונס, שארע בין מכרים (DATE RAPE). לעתים קרובות זר שיבחין בבני הזוג וביחסים ביניהם לפני האירוע המיני יכול להגיע למסקנה כי השניים עשויים לקיים ביניהם יחסי מין בהסכמה. אך בכך לא די כדי לזרוע ספק בשאלה האם יחסי מין היו בפועל בהסכמה אם לאו. כפי שנפסק לא אחת לאישה יש זכות, בכל עת, לקבוע 'קווים אדומים'. חברי השופט ס' ג'ובראן קבע כי אפילו לאחר בעילה שתחילתה בהסכמה זכאית האישה לדרוש להפסיק את יחסי המין, ואם כך לא נעשה זהו אינוס" [ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10/11/11), פסקה 155 בפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור].

152. בכל האמור יש כדי ללמדנו עד כמה היה הנאשם מכון למטרתו - קיום יחסי מין עם המתלוננת - וזאת ללא כל קשר לרצונה האמתי של המתלוננת, אותו הבהירה לו לא אחת במהלך הערב. כמו כן, יש בכך כדי להשליך על כל גרסתו של הנאשם, וללמדנו שלא ניתן לסמוך על גרסתו כי המגע האינטימי בינו לבין המתלוננת נעשה בהסכמה.

153. יש לדחות אף את טענותיו של הנאשם כי אין זה הגיוני שיפגע במתלוננת דווקא בערב שבו היא פנתה אליו ביוזמתה, לאחר תקופה בה לא הצליחו להיפגש; ולו היה מעוניין לפגוע בה - יכול היה להגיע אל דירתה בכל עת, בידוע היכן היא גרה [שם, עמ' 75-77]. בהחלט סביר שהנאשם לא התכוון מראש לאנוס את המתלוננת, ולא התכוון להגיע לדירתה ללא כל סימן של עניין מצדה בקרבתו. אולם, משבאה לעולם הצעת המתלוננת לפגוש את הנאשם עם חבריו ב"על האש" - ובהשפעת האלכוהול - התפוגגו עכבותיו של הנאשם, והוא החל להסתער לעבר המתלוננת מבלי להיות קשוב לרצונה.

154. דפוס ההתנהגות התוקפני של הנאשם, שאינו מסוגל לקבל "לא" בתור תשובה, בלט אפילו בסרטון של העימות בינו לבין המתלוננת. הנאשם נצפה כשהוא לא מסוגל לקבל "לא" בתור תשובה אפילו מהחוקר, בעודו עצור ואזוק. אפילו כשהנאשם קורא **"בחיים לא ארים יד על בחורה"** - הוא עושה זאת תוך שהוא שב וקם לעבר המתלוננת בתנועת-יד מאיימת, בניגוד לאזהרותיהם החוזרות ונשנות של החוקרים שלא לקום ושלא להתקרב אליה [ת/10א', סמוך לדקה 9:50].

155. מסקנתי מן האמור היא כי הנאשם פיתח ושלל את גרסתו לאורך ההליך ובהתאם להתפתחות

האירועים. הוא התחיל בטענה כי אינו זוכר דבר מאירועי הלילה, ולבסוף הגיע לידי פירוט מדויק של חלקים מהאירוע (כגון המילים המדויקות אותן לכאורה אמר למתלוננת עם הגעתו לדירתה). הנאשם נתפס בשקרים שנותרו בראיות אובייקטיביות [דנ"א, מקום תפיסתו, מקום נעליו וחולצתו והעובדה שלא לבש תחתונים]. לעומתו, עדותה של המתלוננת נמצאה מהימנה, ונמצא לה סיוע - הן במצבה הנפשי [עדויות של אמה, שוטרת הסיוע, החוקר יניב חן ושני שוטרים נוספים ששהו בתחנה] והן בשקרי הנאשם. אציע לחבריי, אפוא, לקבל את גרסת המתלוננת ולדחות את גרסת הנאשם.

מחדלי חקירה

156. ההגנה טענה כי חוקרי המשטרה התעלמו מרצונותיו של הנאשם ולא תיעדו מילה מהמתרחש בחדר העימות. כמו כן, החוקר התעלם מתלונות קודמות אותן הגישה המתלוננת ונסגרו, ומכך שהנאשם נחקר פעם אחת בלבד. מכאן ניתן ללמוד, לטענת ההגנה, כי החקירה המשטרתית לא הייתה אובייקטיבית. לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לגבי התעלמות החוקר מדברי הנאשם. החוקר מקליד את דברי הנאשם, נותן לו להשיב לשאלות ומקליד את דבריו. אפילו היה החוקר משמיט חלקים מדברי הנאשם או מתעלם מהם - הם לא היו נעלמים מחומר הראיות, שהרי הם כתובים בתמלול ונשמעים בתקליטור החקירה. אני דוחה את טענת ההגנה כי יש רלוונטיות כלשהי לתלונות קודמות שהוגשו על ידי המתלוננת, ומקבל את דברי החוקר שהדבר אינו רלבנטי אפילו היה מדובר במתלוננת סדרתית - ולא כך הוא בעניינינו [עדות החוקר יניב חן, פרוטוקול מיום 22.12.16 עמ' 37-38].

157. עוד נטען כי על אף בקשותיו המפורשות של הנאשם, החוקר סירב לצלם את הטלפון הנייד שלו, כפי שצילם את מכשירה של המתלוננת [ת/9]; התעלם מכך שהנאשם הראה לו את ציפורניו ולא שלח אותו לבדיקה רפואית, כדי לבחון האם יש על גופו סימנים התומכים או שוללים את גרסת המתלוננת.

158. יש לדחות טענות אלה של המערער. אין בהן כדי לקפח או להשפיע על הגנתו של המערער או לעורר ספק סביר. כמה שנאמר:

"מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט" [ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.2014), פסקה 167].

159. התשתית הראייתית בתיק מבוססת היטב; ואין במחדלים הנטענים לעיל כדי לערער אותה. אין משמעות רבה לשאלה האם אכן, כגרסת הנאשם, המתלוננת יצרה עמו קשר כשבוע לפני האירוע. לגבי הממצאים הגופניים, כפי שהעיד ד"ר קריספין, אין הכרח שיותר ממצא גופני על חזהו של הנאשם כתוצאה מהדיפתו על ידי המתלוננת [פרוטוקול מיום 14.2.16]. אפילו נמצא שהשריטות על גבה של המתלוננת נגרמו מגירוד עצמי [כפי שהציע ב"כ הנאשם בעת ח"נ של ד"ר קריספין, פרוטוקול מיום 14.2.16] - לא היה בכך כדי לסייע לנאשם בהגנתו, או לעורר ספק בגרסת ההגנה.

160. לאור המקובץ, טענותיו של הנאשם בנוגע למחדלי החקירה נדחות.

סיכום

161. מכלל הראיות שנתחו לעיל, לרבות התנהגויות אובייקטיביות שאינן במחלוקת, כגון המסרונים שהנאשם כתב למתלוננת והתפשטותו סמוך לאחר כניסתו לדירתה - עולה במובהק כי הנאשם היה מאוד להוט לקיים עמה יחסי-מין.
162. מכלל הראיות שנתחו לעיל, לרבות התנהגויות אובייקטיביות שאינן במחלוקת, כגון התקשרותה של המתלוננת למשטרה והשלכת הנאשם אל מחוץ לדלת ביתה - עולה במובהק כי היא לא חפצה בכך.
163. מכלל הראיות שנתחו לעיל, לרבות התנהגויות אובייקטיביות שאינן במחלוקת, עולה שהנאשם היה שיכור כלוט, וכמוהו, על דרך הפרפרזה, לא ידע בשכבו ובקומו.
164. מכלל הראיות שנתחו לעיל, לרבות התנהגויות אובייקטיביות שאינן במחלוקת, כגון המסרונים ששלח הנאשם למתלוננת, והודאתו כי **"אם היא הייתה הודפת אותי נלחם בך עוד יותר... ועושה לך ושובר אותך"** [לעיל פסקה 72] - עולה במובהק שהנאשם לא היה נכון לקבל "לא" בתור תשובה, לרבות שימוש באלימות כדי להשיג את מבוקשו המיני מן המתלוננת.
165. מכלל הראיות שנתחו לעיל, לרבות ההתנהגויות האובייקטיביות שאינן במחלוקת, כגון חוסר רצונה של המתלוננת לספר על התקיפה (אפילו לאימה, תוך קריאה **"אל תגעו בי"**, כלעיל פסקה 103) ולהגיש את התלונה, התרשמותם של החוקרים ממצבה הנפשי סמוך לאירוע, גרסתה העקבית והימנעותה מלשוב להתגרר בזירת האירוע - עולה במובהק אמינות גרסתה של המתלוננת.
166. התימה היחידה בסיכומי ההגנה היא כי התנהגות המתלוננת לא הייתה הגיונית לפי גרסתה. אולם, התובנות בתחום מדעי ההתנהגות והפסיקה פסלו זה מכבר קו הגנה זה, בהכירן במגוון הדרכים שנפגעות תקיפה מינית מגיבות בהן על התקיפה, ובהן הגיוניות יותר והגיוניות פחות.
167. עדותה של המתלוננת עשתה עליי רושם מהימן, ואני מאמצת ומקבלת. לעומת זאת, גרסת הנאשם הייתה חסרה, עמומה ובלתי סבירה, ואני דוחה אותה.
168. לאור כל האמור, אציע לחברי לקבוע כי התביעה הוכיחה את אשמתו של הנאשם, כמפורט בכתב האישום, מעבר לספק סביר; וכי הגנת הנאשם לא עוררה כל ספק סביר בכך.
169. לפיכך אציע לחברי להרשיע את הנאשם במעשים המיוחסים לו בכתב האישום: ניסיון לאינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 345(ב)(3), 345(א)(1) וסעיף 25 **בחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: **"חוק העונשין"**) ועבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 348(ב), 345(ב)(3) ו 345(א)(1) **בחוק העונשין**.

שלמה פרידלנדר, שופט

השופט נתן זלוצ'ובר, סג"נ:

אני מסכים.

נתן זלוצובר, שופט, סג"נ

השופטת יעל רז-לוי:

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן הוחלט, פה אחד, להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כאמור בחוות-דעתו של כב' השופט ש' פרידלנדר.

ניתנה היום, כ"ט כסלו תשע"ז, 29 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט, אב"ד
סגן הנשיאה